

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 21 (209)

Anul VIII
23 mai 1959

Se finalizează
o nouă construcție
la Eforie.

Fotografate de
Ion HANANEL

VIZITA ÎN R. P. R. A TOVARĂȘULUI ȚOI EN GHEN

Tovarășul Țoi En Ghen, președintele Prezidiului Adunării Populare Supreme a Republicii Populare Democrate Coreene, a vizitat țara noastră, invitat de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române.

Înaltul oaspete s-a întâlnit cu conducătorii noștri de partid și de stat, a vizitat câteva mari uzine și gospodării agricole colective, a stat de vorbă cu oameni ai muncii din patria noastră, care l-au întâmpinat cu dragoste, manifestându-și caldă prietenie pentru poporul frate coreean.

În fotografii: aspecte de la vizitele făcute de tovarășul Țoi En Ghen, și persoanele care-l însoțesc, la uzinele „23 August” din București (fotografiile nr. 1 și 2) și uzinele „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin (fotografia nr. 3).

PE LITORALU

Tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș și Petre Borilă au vizitat în zilele de 11-13 mai a.c. șantierele de construcții și amenajări de pe litoralul Mării Negre. Conducătorii de partid și de stat au examinat, împreună cu specialiștii, construcțiile din stațiunile Mangalia, Vasile Roaită, Eforie, Mamaia, orașul Constanța. Ei au făcut o serie de recomandări privind planurile de sistematizare și de dezvoltare a stațiunilor, de efectuare a lucrărilor hidrotehnice pe litoral, cât și programul de lucrări în curs.

Iată numai câteva date sumare desprinse din aceste planuri:

La Eforie s-a realizat pînă în anul trecut un centru de odihnă cu o capacitate de 1.600 de paturi, restaurant, club, magazine, cinematograful, două colonii de copii cu circa 800 de locuri, precum și diverse case de odihnă mai mici. La toate acestea se adaugă noile realizări din 1958-1959:

5 ansambluri de hoteluri, case de odihnă și case sanatoriale cu o capacitate de circa 5.000 de paturi.

La Mamaia s-a început construirea a două ansambluri de hoteluri cu o capacitate de 3.500 de paturi, dintre care primul lot de 1.500 de paturi va fi dat în folosință încă în acest sezon. Tot aici va începe realizarea unui mare ansamblu de 10.000 de paturi.

La Mangalia va fi terminată în acest sezon reconstrucția părții centrale a orașului prin construirea unui centru de odihnă cu o capacitate de 1.100 de paturi (în prima etapă) și a unui prim lot de locuințe cu o capacitate de 120 de apartamente. Pînă în sezonul viitor vor fi terminate două unități sanatoriale de câte 500 de paturi.

Pe lângă lucrările de construcții, programul prevede măsuri pentru alimentarea cu apă a stațiunilor Mamaia, Vasile Roaită, Eforie, Techirghiol (lucrări realizate în total), consolidări de faleze, ame-

najarea plajelor, modernizarea rețelei de străzi, construirea digurilor, mărirea capacității băilor reci de pe malul de sud al Techirghiol, construirea debarcadere pe malul de nord al Siut-Ghiol etc., etc.,

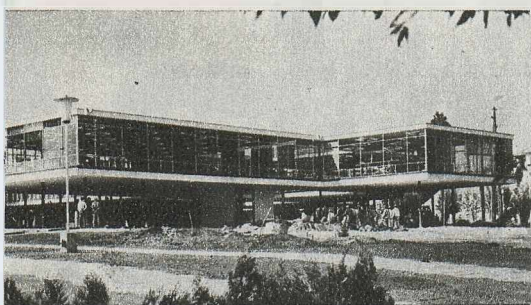
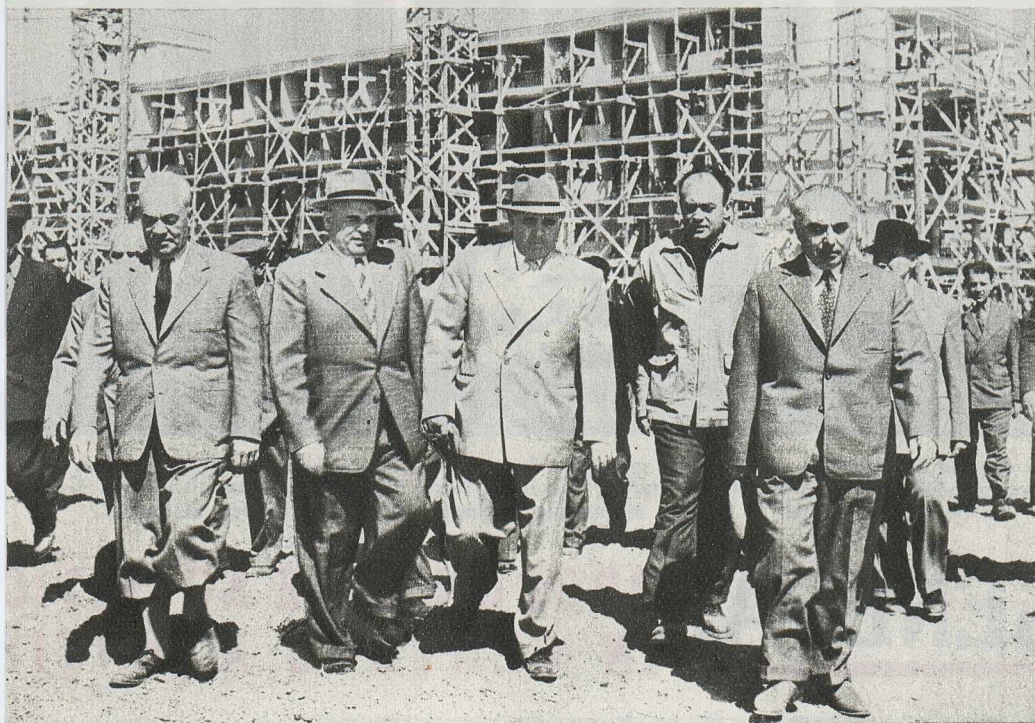
Îndeplinirea acestui program, început de cîțiva ani, va permite ca în scurt timp capacitatea de cuprindere a stațiunilor de litoral să ajungă la circa 400 de milioane de oameni ai muncii. În această cifră nu sînt cuprinse stațiunile Techirghiol, Agiea Costinești, a căror dezvoltare se prevede într-o etapă ulterioară. Numai în cursul anilor 1957-1959 s-au efectuat construcții cu un număr total de 13.000 de paturi, iar în apropiere va fi atinsă cifra de 51.000 de paturi noi.

Imaginile fotografice care le publicăm au fost luate cu prilejul vizitei conducătorilor de partid și de stat la șantierele de construcții de litoralul Mării Negre.

Fotografii de Ion HANAI

MĂRII NEGRE

① Conducătorii de partid și de stat examinează, împreună cu specialiștii, unul din planurile amplelor lucrări de pe litoral.

② Conducătorii de partid și de stat cercetînd stadiul lucrărilor de pe șantierele de la Mamaia.

③ Noul restaurant de la Eforie este aproape gata.

④ La Eforie, lucrările pentru îndeplinirea obiectivelor prevăzute în această etapă se desfășoară într-un ritm rapid.

⑤ Litoralul Mării Negre la Mangalia a căpătat o înfățișare cu totul nouă.

MAREȘALUL PÎN DE-HUAI OASPETE AL ȚĂRII NOASTRE

La invitația ministrului Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne, general-colonel Leontin Sălăjan, a sosit în țara noastră o delegație militară a Republicii Populare Chineze, condusă de mareșalul Pîn De-huai, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez, locțiitor al premierului Consiliului de Stat și ministrul Apărării al R. P. Chineze.

Expresie a sentimentelor puternice de prietenie dintre popoarele romîn și chinez, dintre armatele noastre frățești, vizita delegației militare în frunte cu tovarășul Pîn De-huai a prilejuit o caldă manifestare a acestei prietenii de nezdruincat. În fotografiile de mai jos, cîteva aspecte de la sosirea în București și de la vizitele delegației militare chineze, conduse de mareșalul Pîn De-huai, în regiunea Constanța.

10 ANI-C.A.E.R.

S-au împlinit zece ani de la crearea — în 1949 — a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc (C.A.E.R.). Prin activitatea sa — bazată pe principiile într-ajutorării frățești și respectării suveranității și egalității în drepturi — Consiliul de Ajutor Economic Reciproc a contribuit în acești 10 ani la dezvoltarea considerabilă a legăturilor economice dintre țările socialiste, ceea ce a ridicat nivelul tehnic al producției acestor țări, a dezvoltat și adâncit diviziunea internațională socialistă a muncii, lărgind totodată schimbul de mărfuri între țările socialiste, fapte expuse și subliniate în Hotărârea Sesionii a XI-a a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, ale cărei lucrări s-au desfășurat recent la Tirana.

Fotografiile de mai jos redau câteva aspecte ale colaborării și într-ajutorării frățești dintre țările socialiste.

① Construită cu ajutorul U.R.S.S. și R.D.G. — care au asigurat atât documentația tehnică cât și utilajul — uzina chimică „Oswiecim” din R.P. Polonă a început să producă primele cantități de cauciuc sintetic.

② La șantierul naval din Vác (R.P. Ungară) au fost produse un număr de vase de aluminiu — așa numite „tramvaye pe apă” — pentru Republica Cehoslovacă.

③ Pentru țara noastră au fost construite de către întreprinderea „Orlican” din Chocen (R. Cehoslovacă) o serie de aparate de zbor ce pot fi utilizate ca avioane sanitare sau de transport.

De la dreapta la stînga: A. A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., M. Petitpierre, șeful Departamentului politic al Elveției, C. Herter, secretarul Departamentului de Stat al S.U.A., Couve de Murville, ministrul de Externe al Franței, S. Lloyd, ministrul de Externe al Angliei.

GENEVA: PROPUNERILE SOVIETICE ÎN CENTRUL ATENȚIEI

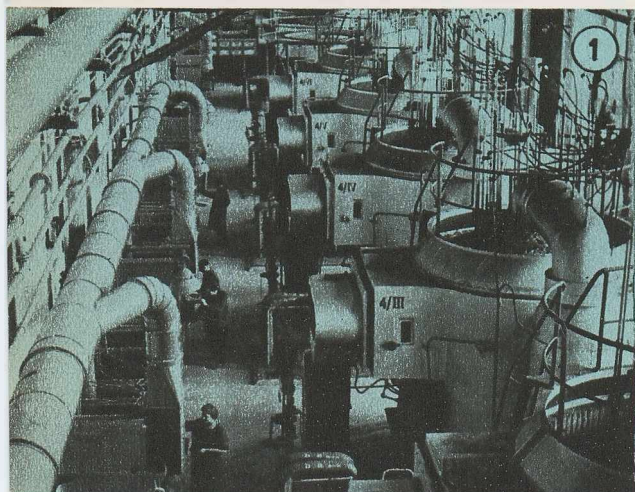

Delegația sovietică în frunte cu A. A. Gromiko, sosește la una din ședințele Conferinței.

Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe se află în cea de-a doua săptămână de lucru. În fața delegațiilor stau propunerile prezentate de U.R.S.S. — pe de o parte, și de S.U.A. — în numele celor trei puteri occidentale — pe de altă parte. În timp ce propunerile clare ale Uniunii Sovietice, consacrate discutării și rezolvării problemei Tratatului de pace cu Germania și a normalizării situației din Berlinul occidental reprezintă o bază reală pentru tratative, „planul pachet” — așa cum au fost denumite propunerile puterilor occidentale — vizează și amalgamează atât de multe probleme încît e greu de văzut cum ar putea fi ele abordate și rezolvate. „Planul pachet” este privit cu rezerve pînă și de un editorial al ziarului american „New York Herald Tribune”, în care se arată că „într-o întîlnire care presupune tratative susținute este nerealist a se face propuneri total inacceptabile”.

Opinia publică mondială manifestă deosebit interes față de poziția realistă, constructivă, a delegațiilor U.R.S.S. și R.D.G., așteptînd ca și delegațiile occidentale să se ralieze eforturilor acestora pentru succesul tratativelor de la Geneva.

De o deosebită atenție se bucură delegația R.D. Germane la Conferință. Iată-l pe dr. Lothar Bolz, ministrul Afacerilor Externe al R.D.G., conducătorul delegației R.D.G., asaltat de ziaristi și foto-reporterii străini acreditați la Conferință.

MAI SUS DE BARIERĂ

Reportaj de Silviu GEORGESCU

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU
și A. COTESCU

Vorbeau mai deunăzi doi prieteni, o masă, la „Strugurel“:

— Ce spui, mă?! Și unde vine asta?

— Colea, doi pași: la Peceneaga.

Sau două gospodine la centrul de ne din strada Mârgeanului:

— Ei, taci! Și unde, soroooo? Unde?

— Cum, n-ai auzit? La noi, pe Peceneaga!

Și un prichindel de la Școala de 7 din cartier:

— Repede, repede! Dați-mi să mă-ncă că m-așteaptă băieții la Peceneaga!

Peceneaga-n sus, Peceneaga-n jos. Ce e, domnule, cu Peceneaga asta? A ajuns ca un semn de carte în inima țierului Rahova!

Agitația se simte de câteva săptămîni.

cînd cu parcul. Altminteri, Peceneaga era pînă acum o străduță colo,

atîtea altele din cartier. Cu căsuțe

de proaspăt date cu var, cu gospo-

nie harnice care ciomăgeau preșurile

inse pe sîrmă, cu... Cam asta a fost

Peceneaga. A! Să nu uit! Avea hăt,

capăt de tot, un cîmp: cîmpul lui

Munteniu. Vreo șapte-opt hectare nă-

dite de bălării și oțetari la umbra

ora se fugăreau orătăniile din car-

r.

Și o dată a venit vestea. Adică...

vestea a venit pe urmă. Mai întîi și-n-

a venit inițiativa Comitetului Exe-

cutiv al Sfatului popular al raionului

nostru. Apoi constătuiri cu deputații,

comitetele de stradă, cu cetățenii...

O dată, așa, ca din senin:

— Ai auzit? Se face parc la Peceneaga.

— Ce tot spui?! Unde, frate? Cînd?

— Vin și eu, tovarășe deputat!

— Și eu!

— Și eu!

— Și vin oamenii. Vin din toate părțile.

Din Amurgului, de pe Ispirescu, Vi-

cina, Soldat Croitoru, Porojan, Nistor...

Toate străzile. Omor de lume ce-i pe

cîmpul lui Munteniu! Zeci, sute de

picioare încălțate în bocanci grei,

șintuiți, în săndăluțe fine de fată ori

în papuci de casă cu clapă de șoșon

apasă pe oțelul hîrlețelor... Autocami-

oanele încărcate cu puiți claxonează

necontenit. Altele hurducăie goale

peste pămîntul răscolit.

— La o parte, hei! Faceți loc! Loc!

Iată-o pe gospodina Grecicovschi Li-

dia din Calea Alexandriei. Să tot aibă

50-55 de ani, dar la lucru n-o întrec

nici tinerii. Sau pe Margareta Lazăr

de pe Vicina. Cîți ani îi dați Margare-

tei Lazăr? Că, vorba aia: U.T.M.-ist

să fii și parcă tot nu-ți vine să te mă-

sori cu ea. Să vă spun eu: 53 de

ani.

Acolo, un grup de tinere în uniformă

albastră, cu crucea roșie pe braț; din-

coace alt grup din circumscripția de-

putatului Brăileanu, altul și altul.

„Total 763 participanți“ — socotește

în caietelele lui tovarășul Vasile Te-

leagă, organizatorul șantierului.

— Dumneavoastră? — se adresează el

unei tinere care lua niște unelte.

— Pentru grupa de U.T.M.-iști de

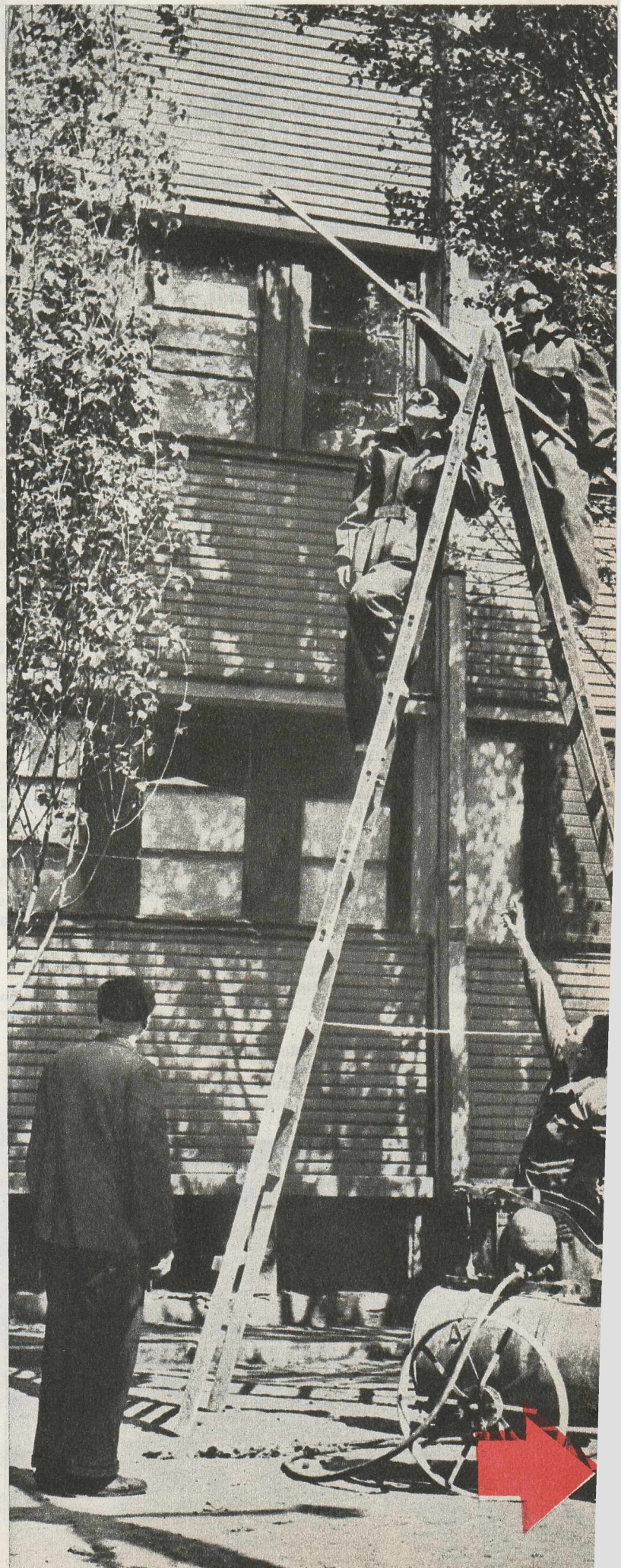
la Sfatul Popular al Capitalei.

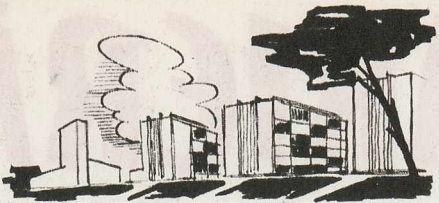

Înainte de „atac“: scurtă
lecție de strategie po-
micolă. Aici intervine
specialistul: tov. ing.
Pandele Alexandru de
la secția agricolă a Sfa-
tului popular al raionu-
lui Lenin (primul din
dreapta).

→
Așa a început „războiul“
împotriva... omizilor.
Arme: pompa carosabi-
lă de stropit. Muniție:
soluție „Nicofox“. La
atac: tinerii Manolache
Mihai și Dănăilă Gh. (în
virful scării). Iar „stra-
tegiile“ de jos: tov. Zdrăilă
Nicolae și Pîrvu Șerban.

Demostene BOTEZ

LA CASA NOUĂ

În cartierul nou ce se ridică
Par blocurile albe, ca-n cămașe;
N-au încă nici un cub de rîndunică,
Nici nu le-mbracă umbra din orașe.
Pereții albi se bucură de soare
Cu o sinceritate de fecioare
De parcă-ar fi făcute din ninsoare.

Balcoanele se-nfînd ca niște vele.
Cu-nții oameni au intrat în ele
Și risete zglobii, și bucurie,
Așa cum e la început de viață,
Și parcă-n ziua ceea, dimineață,
Ar fi sosit dintr-o călătorie.
Par blocurile muncitorești în soare
Ca niște mari, fantastice vapoare
Ce-au ancorat de-abia venind din larg
Cu steagul roș la pupă și catarg.
Le-așteaptă-o viață de la început;
Nici amintiri nu au, și nici trecut,
Iar oamenii ce intră-acum în ele
Nu le aduc pe-a lor, că-s tare grele.
Parcă-ar fi vrut ca tot ce mai avură
Să fi rămas în vechile-ncăperi,
Că era ros de umilinți și ură
Și le-amîntea de viața lor de eri.

În orice seară la același ceas
Dot oameni: un bărbat și o femeie
Vin ca-n vacanță în același pas
Și-n ușa casei răsucesc o chee.

Acolo soarele le țese-n față
Cu tava lui de jar și de lumină,
Și-o rază de amurg îi prinde-n brață
Cu-o dulce gîngășie feminină.

În casa nouă încă-s o surpriză
Și mobilele noi ce le-au adus,
Și geamul luminos ca o marchiză,
Și candelabru cu cinci ramuri, sus.

Ei înșiși parcă astăzi de-abia
Se văd și se cunosc înțibia oară.
Miroase încă-a var și a vopsea
Și-a aer proaspăt ca de primăvară.

Ei, zi cu zi, descopăr lumea mică
În care vor trăi — amîndoi de-acum;
În scrinuri, un mîunchi de levănțică
Și pe mîsuța scundă, un album.

Cu timpul vor deprinde obiceiul
Acestel case fără amintiri
Și la fereastra lor va crește teiul
Și va-nflori un strat de trandafiri.

Și noi, elevii, ajutăm la terminarea școlii celei noi...

Au venit cetățeni și din alte cartiere.
Uite, grupul din fund, care lucrează la
plantarea perdelei de ploi, este de la
„Lucefărul”. Alături, la viitorul solar
pentru copii, lucrează un grup de muncitori
de la „Prototip”.

Tovarășul Teleagă adună mereu: „763,
va să zică, și cu...”

— Dumneavoastră de unde sînteți?

— Noi... de aici, de-ai cartierului! —
rîd tovarășa doctor Manțu, directoarea
Policlinicii Rahova și tovarășul doctor
Topeș de la circumscripția 106 sanitară,
amestecîndu-se în grupul de medici și
surori care „operează” (fără anestezie) o
peluză din apropiere.

★

Cîteva săptămîni mai tîrziu...

A fost vreodată maidan pe locurile
astea? Ce fel? Unde?... Unde sînt bălă-
riile, gropile? Unde e cîmpul lui Mun-
teniu?... În locul lui, cît vezi cu ochii,
un parc. Un parc cu alei prunduite și
umbră de tei, cu bănci pentru odihnă,
ronduri de cana și begonii...

Și, totuși... pe undeva, pe aproape,
huruit îndrjit de autovehicule, claxoane,
strigăte vestese un nou șantier. Altul.
Și tot pe cîmpul lui Munteniu. De data
aceasta tocmai la celălalt capăt, cu fața
spre Calea Rahovei.

Se construiește o nouă școală. O școală
model, cu 24 de clase, cu ateliere pen-
tru politehnizare, laboratoare și o

sală de gimnastică complet separată,
la mijloc. Lucrările înainteză rapid.
Și, după cum e firesc, se dă o deose-
bită importanță nu numai ritmului, dar
și calității lucrărilor.

Sus, pe una din schele, inginerul
Mărgineanu, șeful șantierului, suprave-
ghează tocmai turnarea planșului.

— Mai mult ciment! — le strigă celor
de la betoniere. Atenție la dozaj!

Alt inginer, tovarășul Teodor Dumitrescu,
din partea I.C.M.-ului, controlează
lucrările de zidărie.

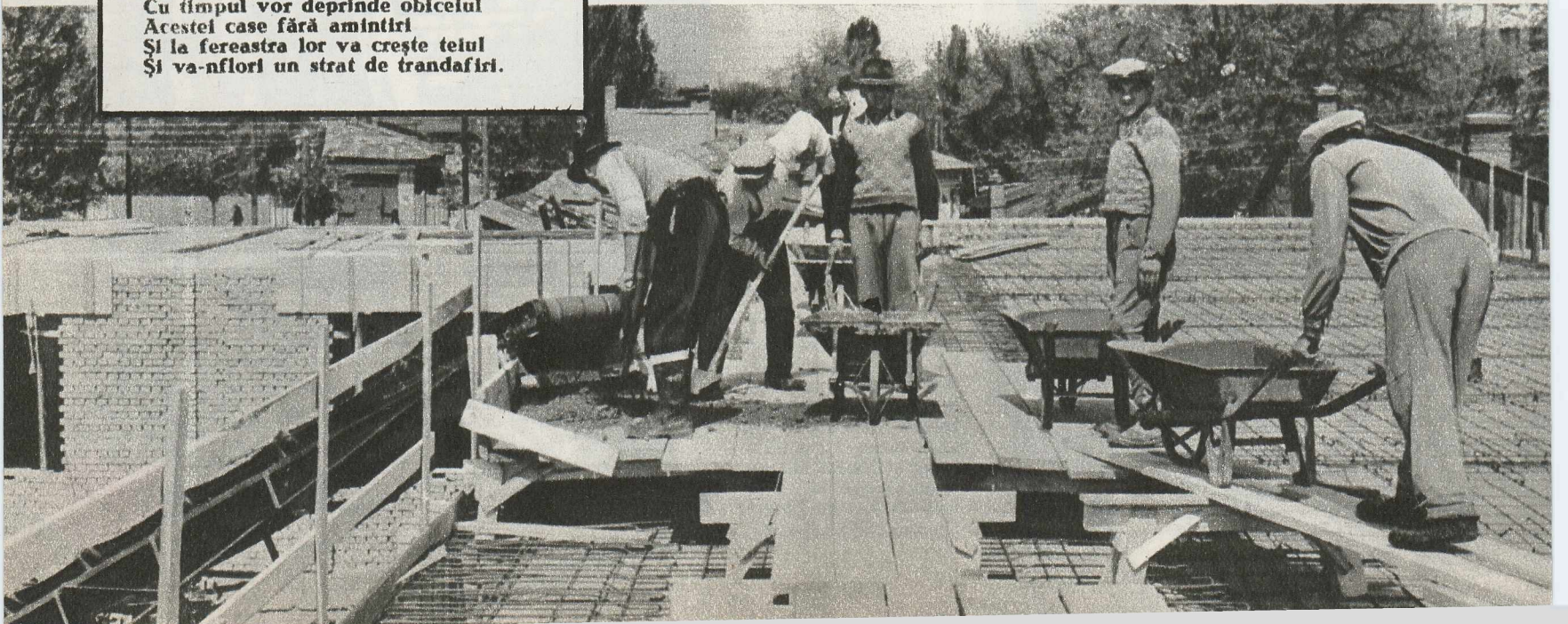
Nu lipsesc nici voioșia și entuzias-
mul voluntarilor. Iată, aici, un grup de
elevi de la Școala medie muncitorească
nr. 8 „Grigore Preoteasa”; dincoace, o
grupă de U.T.M.-iști în frunte cu doc-
torul Virgil Petrescu; alături alții, mai
vîrstnici... Dar e cam greu să le ghi-
cești vîrsta.

De altfel, entuziasmul voluntarilor în
cartierul Rahova a devenit de-a drep-
tul molipsitor. Îndrumați de organi-
zația de bază P.M.R. a cartierului, îm-
preună cu deputații lor, cetățenii au
pornit la o mulțime de alte acțiuni (mici
parcuri, amenajări de solarii, reparări de
pavaje etc.) menite să schimbe neconținut
fața cartierului.

Dacă cineva ar fi trecut deunăzi prin
fața blocurilor muncitorești din Calea
Alexandriei ar fi rămas, desigur, surprins
asistînd la o adevărată prelegere despre

(Continuare în pag. 26)

La toamnă, în această clădire aflată acum în construcție, vor învăța copiii din cartierul Rahova. Constructorii s-au angajat în cinstea lui 23 August să predea lucrarea încă la sfîrșitul verii.

UN TRIUMF FĂRĂ PRECEDENT

BALȘOI TEATR LA

Cițiva din membrii corpului de balet al Teatrului Mare fotografiind curiozitățile newyorkeze.

Turneul celebrului balet sovietic în S.U.A. a fost așteptat, cu manifestată nerăbdare, cu mult înainte de a se fi anunțat la New York premiera spectacolelor. Acum aproape un an, când această vizită fusese abia proiectată — și asta în mod neoficial — pe adresa biroului impresarului american Sol Hurok (despre care se zicea că va organiza spectacolele baletului în S.U.A.), au început să sosească sute de cereri pentru rețineri de bilete. Când turneul a devenit o certitudine, cererea de bilete a luat proporțiile unui torent. Iar de la sosirea renumitului Balșoi Teatr nimeni nu mai discuta despre altceva: ziarele de pe tot cuprinsul țării au început să publice mari articole, iar comentariile radioului și televiziunii au umplut eterul. Ziarul „New York Herald Tribune” caracteriza sosirea baletului drept „un eveniment istoric”. Criticul de artă al ziarului „New York Times”, John Martin, scria cu câteva zile înainte de premieră: «Există la noi vreo ființă vie care să nu știe că baletul își începe joi spectacolele la „Metropolitan Opera House”?»

Biletele pentru cele 27 de spectacole programate la Metropolitan erau de mult vândute, iar celor ce posedau fotolii de orcheastră de 15 dolari li se ofereau pînă și 100 dolari pentru bilet. Tocmai atunci, Hurok anunță că vor avea loc încă cinci spectacole suplimentare în Madison Square Garden. În felul acesta, încă 100.000 de oameni aveau posibilitatea să vadă baletul Teatrului Mare la New York. Dar Hurok declara oficial că fuseseră primite trei milioane de noi cereri de bilete! Criticul Martin scria în ziarul „Times”: „Ce bine ar fi dacă baletul ar putea să preia Metropolitanul și să joace aici timp de trei ani”.

Cu patruzeci de ore înaintea premierei, în fața casei de bilete a operei Metropolitan se formase o coadă nesfârșită: erau cei ce așteptau să cumpere bilete pentru locurile în picioare despre care se anunțase că vor fi puse în vânzare în ziua primului spectacol. Mulți dintre ei își aduse-

seră pături pentru a putea dormi pe pavaj...

Spre norocul meu, am fost la New York în seara premierei și am putut să capăt un bilet. Baletul ce urma să fie prezentat în seara aceea era „Romeo și Julieta”, pe muzica lui Prokofiev. Galina Ulanova figura în rolul principal. Cu câteva luni în urmă, văzusem acest balet la Moscova. Așteptam spectacolul din New York cu atîta nerăbdare nu numai datorită faptului că știam dinainte ce înălțătoare desfășurare artistică mă aștepta, ci și pentru că eram sigur că neîntrecuta artă a balerinelor sovietice va exercita o înfrîngere puternică în promovarea bunei înțelegeri între țara noastră și Uniunea Sovietică.

Era aproximativ ora 4 dimineața în ziua premierei, când mă deșteptai dintr-un somn neliniștit. Uitîndu-mă pe fereastra apartamentului meu, peste apele întunecoase ale fluviului Hudson.

Artiști sovietici pe străzile New Yorkului.

unde răsărea doar ici-colo cîte o lumină, mi-am dat seama că somnul meu fusese întrerupt de senzația de frămîntare pe care o încercam. Stăteam neliniștit, nervos, și mă gîndeam ce trebuie să însemne pentru dansatorii de la „Balșoi” această lungă noapte și orele care se tirăsc pînă ce va răsări soarele. Mă gîndeam că, probabil, ei se întrebă cum vor fi primiți în acest oraș masiv, nou și ciudat pentru ei, și dacă publicul american va înțelege mesajul artei lor așa cum este el înțeles în patria lor...

În seara ce a urmat, toate aceste întrebări și-au primit răspunsul! Ulanova și ceilalți membri ai ansamblului au cucerit New Yorkul prin frumusețea neîntrecută a artei lor. „Minunat”, „uimitor”, „un spectacol istoric”, „un mare spectacol plin de vitalitate”, „trezește puternice emoții estetice” — acestea sînt doar cîteva dintre elogiile folosite de critici în aprecierea spectacolului. Ziarul „Times” a publicat articolul lui Martin în care acesta a descris-o pe Ulanova drept „o artistă incununată de glorie” și a relatat cum „publicul nu s-a ferit să ovacioneze incontînuu, exprimîndu-și astfel admirația față de dansatori și dirijor”. Articolul se termină cu următoarele cuvinte: „În general, a fost o seară pe care e puțin probabil să o uite vreunul dintre cei ce au fost de față. De acum înainte noțiunea de „balet” va căpăta, cred, la noi, un nou înțeles”.

Din toate momentele de neuitat ale acelei seri, două au fost poate cele mai mișcătoare și mai simbolice. Primul a fost atunci cînd întregul public din marea sală a Metropolitanului s-a ridicat în picioare și, într-o liniște solemnă, a ascultat imnul național american și cel sovietic intonate de orchestra americană sub bagheta dirijorului sovietic Iuri Faier. Al doilea moment a

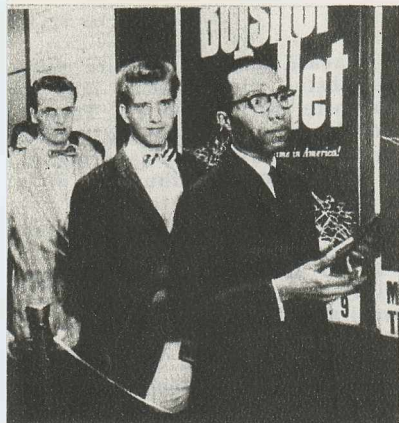
→
Scenă din baletul „Gisèle”, prezentat de Teatrul Mare al U.R.S.S. la New York. În rolul Gisèlei, Galina Ulanova.

NEW YORK

Correspondență din New York
de Albert KAHN

În curând le va veni rândul, spectatorii americani ce așteaptă deschiderea casei de bilete (unii au venit aici înaltele cu de ore) studiază partitura baletului „Romeo și Julieta”. →

Teatrul a deschis ușile teatralului: fericiții posesori de bilete vin cu deosebit interes spectacolul dat de baletul sovietic. Și surpriza că pot intra în marea sală a metropolitanului le-a alungat de pe fețele triste ale „cozilor” pe care au făcut-o pentru a pune mâna pe neprețuitul bilet. ↓

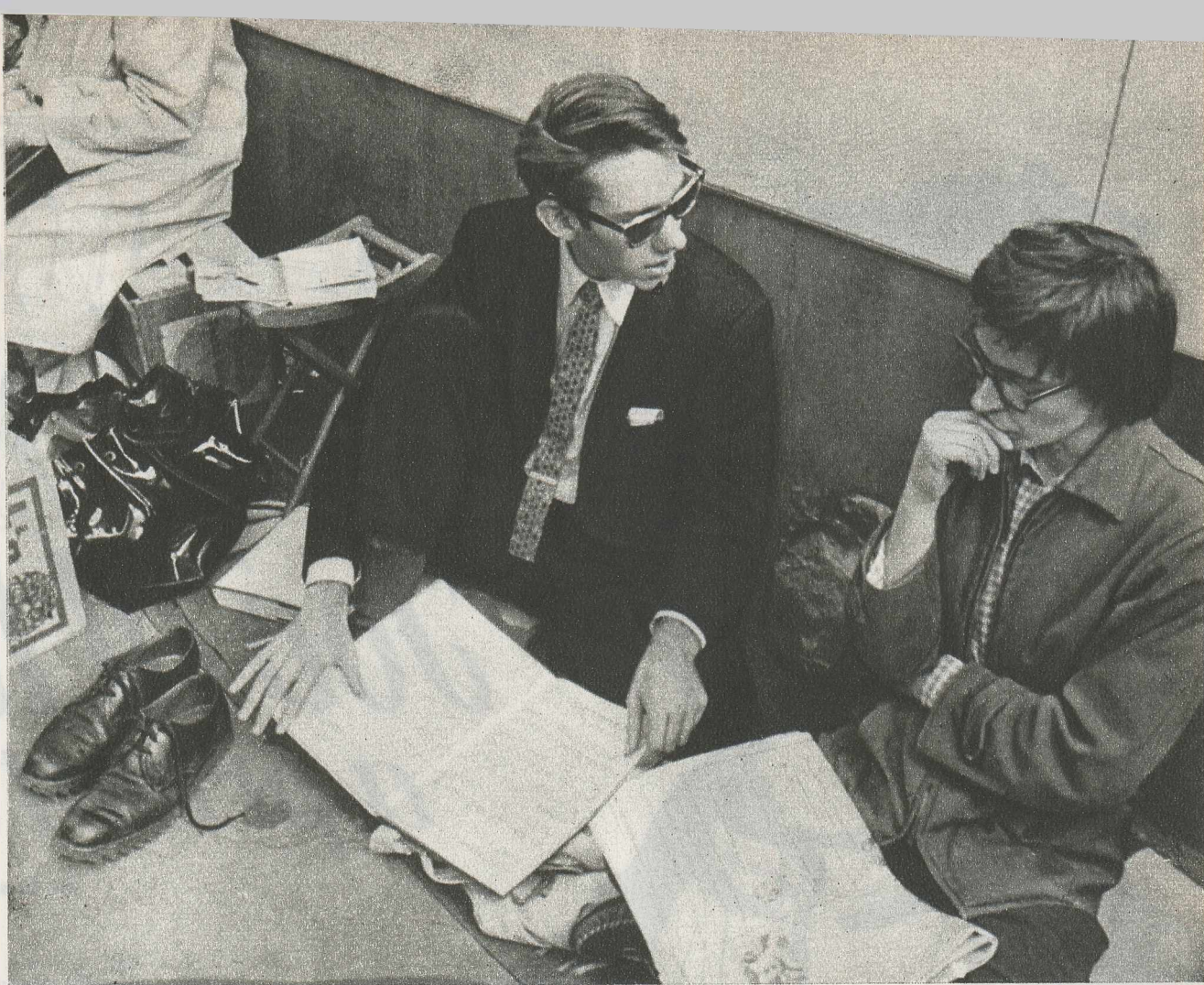

La sfârșitul baletului, când Montague și Capulet se împacă, îmbrățișându-se peste trupurile neînsufleteite ale lui Romeo și Julieta. În timp ce cortina coboară, a fost o clipă de liniște desăvârșită, apoi publicul s-a ridicat în picioare și a ovacionat îndelung pe artiștii sovietici care, la rândul lor, au aplaudat publicul spectator.

„O, frate Montague! — exclamă Capulet la sfârșitul dramei lui Shakespeare — dă-mi mâna ta!” În câte inimi nu a avut, în acea seară, un răsunet puternic scena aceasta plină de tîlc, atît de expresiv transmisă de graiul mut al baletului! Cîți nu sînt în țara noastră acei care doresc terminarea războiului rece și care ar strînge mîna rușilor cu căldură, în semn de frăție! Ce minunat aport aduce baletul sovietic cauzei prieteniei și păcii!

Pe Broadway, colț cu strada 39, coada a început să se formeze încă din ajun: pentru a obține un bilet la spectacolele Teatrului Mare al U.R.S.S., iubitorii americani de balet nu pregetă să-și petreacă o noapte și o zi în plină stradă. →

Iov al lui Iov a primit răspuns

de Eusebiu CAMILAR

Ilustrații de Lia PELTZ

Iov al lui Iov s-a întors acasă mult de fericire după laudele primite din partea obștei, și îndeosebi mult de fericire în urma laudelor primite din partea lui Tănase. Pentru prima dată de când încerca să-și pună gândurile pe hîrtie își da seama că lucrul lui nu e zadarnic ci, dimpotrivă, trimițînd știri la gazete, contribuie și el la luminarea lucrurilor și la bunul mers înainte!

Strașnic s-a mirat femeia lui cînd l-a văzut atît de neliniștit!

Cum a ajuns acasă, Iov al lui Iov nu mai putea suferi pe nimeni în vecinătatea lui: a fugărit motanul cu cociorva, a suduit cocoșul care l-a întîmpinat în prag într-un cîntec larg...

— Domolește-te, Iov! — îl povățui nevasta. Ce-i cu tine?

El și-a dus arătătorul la buze, să se facă tăcere. Socotea ceva pe degete și plescăia din limbă și, uneori, ridea singur, încît femeia s-a dus după spatele lui și i-a făcut cruce deasupra capului.

— Aprinde lampa, așterne masa frumos și du-te de-acasă! — i-a spus el apoi. Închide găinile, să nu le mai aud! Dacă mai cîntă cocoșul o dată, iau toporul și-l tai! Înțelegi?... Aveam pe undeva un ciot de creion și niște hîrtie...

Ea l-a privit lung, neînțelegînd nimic.

— De ce? La ce-ți trebuie?

— Fă mămăliga și taci! Dă-mi creionul și hîrtia... Pune-mi lampa dinainte!

Apoi el a netezit foaia de hîrtie, a apucat bucățica de creion și și-a dus iar arătătorul la buze. S-a lăsat cu pieptul pe masă. E drept, mînuise în viața lui, demult, drugii, coase și sape, coarnele plugului și topoare, dar ce greu îi era să mînuiască acum, cu mîna stîngă, bucățica de creion care, mereu, ba i se ascundea în palmă, ba îi sărea dintre degete ca un spiriduș și se ascundea sub fața de masă și sub foaia de hîrtie... Iov nu mai auzea nimic, așa se adîncise la lucru... Apoi, după ce a scris prima frază, a tras lampa mai aproape și a început să silabisească pe șoptite:

«Bunilor tovarăși de la ziarul „Scînteia“!»

Și-a lăsat iar pieptul pe masă să apese marginea hîrtiei, și spiridușul a vrut iar să-i fugă dintre degete, dar el l-a strîns bine, pornind la înșirarea epistolei: „Eu, Iov al lui Iov, invalid din războiul dreptății, doresc ca epistola mea să ajungă la mîinile domnilor voastre! Frumos nu-i scrisă epistola aceasta, căci sînt invalid de mîna dreaptă. Scriu cum pot, cu stînga, căci dreapta mi-am lăsat-o în munții Tarei. Și nici cuprinsul epistolei nu e cine știe ce, căci n-am carte multă...

Tovarăși redactori, în sat la noi s-au petrecut atîtea lucruri, că pana nu le poate înșira pe toate... Ați auzit despre fapta lui Onufrie, secretarul nostru de partid? Dacă

n-ați auzit, îmi îngădui să v-o istorisesc eu, spre a fi tipărită, să aflu o țară și-un pământ... Mai rar om ca Onufrie al nostru! Dar iată faptele..."

Și arăta Iov cum, deși și-a văzut casa arzând, Onufrie a stat la locul de pîndă, să nu ia foc bunurile gospodăriei; a stat la locul poruncit, salvînd de distrugere bunul colectivizărilor! Apoi, arăta cît l-a costat fapta asta; cum nevasta lui Onufrie, Rozalia, a fost orbită de o flacără...

"Iată ce comuniști sînt la noi la Halmi..." încheia Iov al lui Iov. "Tipăriți dacă se poate ce vă scriu, spre a afla o țară și-un pământ".

Cînd nevasta a răsturnat mămăliga pe ștergar, Iov a tresărit și creionul i-a fugit din mină drept sub mămăligă, încît degeaba îl căuta în toate părțile. L-a găsit într-un tirziu, cu o firimitură de mămăligă în vîrf, și el l-a pus pe hîrtie așa, alcătuiind literele amestecate cu făina pămîntului și cu stropul de sudoare alunecată de pe frunte.

Nevasta se așezase într-un ungher și sta nemișcată ca o stană, și el scria, scria. Mămăliga își pierduse la o vreme aburii de-a binelea, lumina lămpii prindea să scadă și el nici gînd n-avea să isprăvească... "rog, luați-mi glasul în seamă!" — a mai adăugat el oftînd. Apoi a citit cu glas tare cele scrise și nevastă-sa a tresărit, a vrut să-l întrebe ceva, însă el s-a adîncit iar în scriere. După ce a sfîrșit, a împăturit hîrtia, și-a pus-o în chimir și nici nu s-a uitat la mîncare. Cîntau cocoșii de miezul nopții cînd a stins lampa și s-a culcat flămînd.

Și astfel, pe cînd se poleia ușor lumea, Iov al lui Iov a sărit din pat, și-a îndesat cușma pe cap, și-a încălțat opincile și a ieșit din casă fără nici un cuvînt. A apucat prin fundul grădinii, spre cîmp, să nu-l vadă nimeni, și a ținut cărarea drept înainte, spre răsărit. A trecut apa Solcuței pe la vad, călcînd prin șuvoaiele de aramă ale zorilor. Apoi grăbi pe alte cărări, de-a dreptul, și pe cînd soarele se ridicase de-o suliță, Iov al lui Iov zări clădirile gării.

Era ceasul 5 și poșta se deschidea la 7. El a motăit pe-o bancă pînă la deschidere. A cumpărat un plic, a cerut un creion. Poștărița s-a oferit să scrie ea adresa, însă Iov al lui Iov i-a mulțumit frumos și s-a tras într-un colț al peronului, la cărucioara poștei, și a tot buchisit acolo mult, mult... Cînd a auzit șuierul acceleratului și bubuituri și scrișnete de frîne, l-a cuprins deznădejdea că nu mai avea vreme să ceară mărci! Alerga de la vagon la vagon, întrebînd unde-i cutia poștală. Cînd trenul s-a pus în mers, repede, Iov al lui Iov a zvîrlit plicul prin ușa deschisă a vagonului de lingă locomotivă și l-a cuprins un regret puternic, o deznădejde: va ajunge, așa, la mîna cui trebuia s-ajungă, fără mărci și aruncat la întimplare? Poate bietul lui plic fusese luat tot atunci de vîntul vitezei și aruncat pe cealaltă ușa deschisă a vagonului!

Iov al lui Iov s-a întors în gară și a căutat mult printre linii, ridicînd orice hîrtie înfilnea. "Nu se poate! — și-a spus la o vreme. Se va găsi în acel vagon vreun ceferist de treabă!" Așa și-a spus, însă își dădea seama că se amăgește de bunăvoie cu visuri.

Deși nu credea de loc în ajungerea plicului, încă de a doua zi a prins să aștepte răspuns. Cum vedea factorul, își netezea mustățile, își potrivea un zîmbet, o vorbă de mulțumire, și rămînea pustiit la pîrleaz, incredințat că scrisoarea n-a ajuns.

Intr-o zi a fost chemat în grabă la oficiul poștal. A lăsat furca din mină, și-a pieptănat frumos părul cu degetele, și-a netezit cușma, și-a scuturat colbul de pe Țari; în sfîrșit s-a gătit îndelung înainte de a porni. Primii pași i-a făcut aproape în fugă, pe urmă s-a oprit și a prins să meargă iar încet, încet de tot, să guste bucuria din plin, înainte de a ajunge la poștă, pentru a se putea stăpîni acolo în fața străinilor. Oare ce i se răspundea de la „Scinteia”? I se va tipări scrisoarea? Na! Ce zile senine! S-ajungă el, Iov al lui Iov, să fie tipărit chiar la gazeta centrală! Eh, ce oameni! Ce oameni! Se cunoaște că sînt ridicăți de jos, din popor, stejari din sămînța suferințelor! Cui va arăta Iov al lui Iov răspunsul întîi și întîi? Se va duce drept la Onufrie și-l vor citi împreună, îl vor citi în nenumărate rînduri, de zeci de ori, pînă se vor sătura de bucurie ca de pîine... Ce vor spune răii Halmilor cînd vor afla? He... De bună-seamă, n-are să le fie moale...

Iov al lui Iov s-a trezit din gînduri în fața poștei, dar n-a intrat. A pornit la vale și a ocolit pe trei ulițe. Apoi a intrat liniștit, zîmbind, cu cușma în mină...

— Iov al lui Iov...

— Da, de bună-seamă! Se poate?!

— E o greșală! E vorba de alt Iov al lui Iov. Are un pachet de la un frate din Rîtueni... Mergi sănătos!

Iov al lui Iov s-a făcut negru la față. S-a sprijinit întîi de ghișeu, ca să nu cadă, și mai apoi, abia la o mare depărtare, pe deal, și-a dat seama că-și uitase cușma la poștă. Nu mai grăia cu nimeni. Suduia vitele, cocoșul și găinile. Ba de cîteva ori a prins cocoșul să-i rețeze gîtul, de supărare că-i ieșea înainte și-i cînta prelung, a oaspeți și a veste mare...

Apoi, cu cît treceau zilele, nădejdea a prins iar a încolți, ca un firicel de iarbă în scrumul și cenușa unui foc mare și pustiitor.

— Nici o veste? Nimic? — întreba pe factor în fiecare zi.

— Nimic!

"Și, totuși, răspunsul va veni! Trebuie să vină... doar am scris „Scinteia”, gazeta cea mare a partidului..."

Devenise îndrîjit, rău de gură, și și-a suduit femeia prima dată după atîta vreme de conviețuire...

— Va veni, femeie, mă auzi? Trebuie! Trebuie să vină!

— Cine să vină, omule? Pe cine aștepți?

— Pe cine? Ai să te crucești chiar și tu!

Și Iov al lui Iov a devenit bun și blînd, și privea toate lucrurile blînd și le învăluia pe toate în zîmbetul lui atît de trist, atît de cald și atît de bun.

Vînturile mari s-au ascuns prin pădurile înalte și goale, se furizează parcă să moară ca sălbătăciunile, după o neliniște și o fugă lungă cît un anotimp. Liniștita zi de toamnă avea un văzduh adînc, boltă imensă de cristal sprijinită pe zări, acoperind pămîntul cu minunățiile lui. Pe drumeagul dinspre gară s-a arătat un tînar care, de bună-seamă, venea din sud, de la București, unde soarele arde mai tîrziu și mai tare — căci era tot înnegrit. Să fi tot avut douăzeci și cinci de ani. Era cu capul gol, gulerul cămășii și-l răsfîrșise bine, încît i se vedea gîtul de om voinic. S-a oprit la poarta Sfatului din Halmi, într-o ezitare dacă să intre sau nu.

— De bună-seamă e străin, de la București... — a spus Iov al lui Iov, vîzîndu-l prin fereastra deschisă. Și i-a făcut semn să poțtească înăuntru.

Întîi, tînarul s-a uitat la gazeta de stradă, unde se mai vedea sus, într-un colț, un rest de caricatură — capul de cioară al crîsmăriței — s-a oprit la fîntînă, a scos o ciutură de apă și și-a răcorit obrazii și brațele, apoi a intrat și i-a întins lui Iov o legitimație.

— A... cu mare... cu mare plăcere! Va să zică, de la gazeta centrală... — a adăugat Iov al lui Iov, și se învîrtea lumea cu dinsul! Ședeți...

— Nu, mulțumesc, că n-am venit să stau... L-aș căuta pe unul numit Iov al lui Iov!

— Iov al lui Iov? — a tresărit puternic invalidul. Dar pentru ce-l cauți?

— M-a trimis anume pentru el „Scinteia”...

— Dar, omule... — s-a bilbiit Iov al lui Iov — face să cheltuieși bani de drum și energie pentru un om ca el?

— Bineînțeles că face! — a răspuns tînarul. Altfel nu veneam anume, tocmai din București...

— Iov al lui Iov? — a reluat invalidul, cuprins de o pustiitoare sete. Eu sînt Iov al lui Iov...

— D-ta? Tu, Iov al lui Iov? Ce bine-mi pare... Ai timp pentru cîteva cuvinte?

— Și o mie de ani, prietene! De ce?

Apoi, Iov a scăpat creionul din mină. În bontul brațului tăiat a avut o tremurătură mai puternică.

— Dar... dar cine ești?

— Reporter la „Scinteia”! D-ta ai făcut aceste caricaturi? Dar scrisoarea asta, d-ta ai alcătuit-o?

Și reporterul a scos din servietă o gazetă. A desfăcut-o liniștit.

— Iată, gazeta centrală ți-a tipărit și caricaturile și scrisoarea despre Onufrie!

— A, tovarășe! — a rostit Iov al lui Iov cu gura uscată, uitîndu-se ca vrăjit la lucrul său tipărit.

Apoi l-a privit pe străin în lumina ochilor, asudat mai tare de o bucurie coplesitoare.

— A... niște mizgăleli... vezi, după ce le-am trimis mi-a părut rău și mi-a fost rușine! Acolo, pe la gazetele din București, sînt pictori adevărați, oameni cu învățătură! Eu, drag prieten...

— Hai, hai...

— ... dacă învățam de mic, poate ieșea ceva, cine știe! Cum să fi învățat? Ca omul care n-are ce face în seri lungi, în nopțile de iarnă. Sînt opt ani de cînd m-am întors invalid. Nu pot prași, nu pot mînuși coasa, nu pot tăia măcar un lemn. Îți închipui: cînd am simțit că toți mă dau la o parte, că o omenire lucrează și eu stau și zac, mi-am dat seama că prind a putezi. Au prins a muri bucuriile. Îmbătrîneam la față, ochii mi se stingeau parcă... Chiar și nevasta și copiii mei începuseră parcă să mă dea la o parte... încît parcă le stăteam în ochi...

Iov a tăcut, pe gînduri, însă reporterul l-a îndemnat să continue:

— ...mi-am dat seama că trebuie să mă apuc de ceva! Am învățat a scrie cu mîna stîngă, pe urmă am învățat cum se fac înfățișările oamenilor. A fost amarnic de greu cu o singură mînă, dar m-am deprins dintr-o încăpăținare cum o poate avea numai cel aflat pe marginea pierzaniei. Dar ce, sînt de ceva aceste mizgăleli?

— Dar pe Onufrie unde-l pot găsi? Iov al lui Iov, te las cu bine! O să ne mai vedem...

— Prea bine! — a răspuns Iov al lui Iov, și l-a petrecut pînă la prag și a rămas acolo, cu gura uscată.

Reporterul se afla curînd acasă la Onufrie, care l-a primit, cum se spune și la Halmi, „cu piine și sare” de bucurie că s-a abătut pe la el un tovarăș chiar de la gazeta centrală! Însă cînd și-a văzut fapta tipărită, l-a cuprins un simțămînt puternic, un fel de bucurie, sfială și recunoștință... Apoi, numai n-a strigat de mirare că reporterul îi propunea să-l trimită pe Iov al lui Iov la București...

— Au să se deschidă, peste o săptămînă, cursuri pentru corespondenți. Am să-ți trimit o telegramă, să vină Iov. Eu, tovarășe Onufrie, tot așa am pornit și m-am ridicat pînă la gazeta centrală... Poți să-i spui lui Iov noutatea, deseară. Nu i-am spus-o eu, anume ca să te las pe d-ta să-i duci o bucurie atît de mare...

Și reporterul se uita spre răsărit, unde se zăreau clădirile gării între arbori. Abia s-auzea șuierul unei locomotive.

— Cred că e timpul... Dacă vrei să mă petreci, ia-ți măcar pălăria, că vine ploaia...

Un nor lung își arătase capul luminat de soare, de după tîmpla Spulberului. Au pornit pe drumeag, încet, căci pînă la tren mai erau trei ceasuri bune. Amîndoi își închipuiau cum va primi Iov vestea, și se bucurau de bucuria lui. Și mergînd, Onufrie i-a spus de la început lupta cu Toader și cu toate greutățile îndurate. Apoi au trecut să-l ia și pe Iov al lui Iov, și mergeau tustrei spre gară. S-au oprit sub o salcie, la malul rîului, în fața ploii.

Într-o seară, în încăperile gospodăriei era parcă sărbătoare! Iov începuse să-și ia rămas bun de la gospodărie căci mîine în zori avea să plece la gară, spre București... Nu găsea cuvinte să arate cît e de fericit! Din vîcar ajunsese să fie chemat la o școală specială... — Cum ar fi fost cu puțință o minune ca asta în trecut?

Atîta a putut rosti, în timp ce colectiviztii îl priveau, în tăcere, plîni de zîmbete.

„Ologul” își spunea Leorcă, și se uita din ogradă, prin geamul luminat, cum Iov tot învîrtea hîrțile, în neștiere... „M-ai umilit, șontule! Din pricina ta a trebuit să trag cu măturoiul și să car balegile vitelor... Cum te-aș gitui, șont fără inimă”.

Însă cînd Iov a ieșit inconjurat de toți colectiviztii, s-a tras după un colț al șurii. Îl întrebau, care de care, dacă are ce trebuie pentru drum, dacă nevasta i-o fi pregătit pline de grîu, ștergar, schimburi... Îl rugau să nu-i uite, să le scrie des, să aflu și ei cum o duce și cum se simte în orașul acela atît de mare, Capitala republicii...

— Da, da... n-aveți grijă! — le răspundea Iov, și colectiviztii l-au petrecut pînă la poartă, după aceea au intrat în casă, toți, și s-au rînduit pe lăiți și pe scaune, și se uitau cum femeia fericitului scoate plînila din cuptor. O fetiță cîrpea de zor, sub lumina lămpii, niște ciorapi. Pe cufărul de lemn, drept sub veriga lacătului, se vedea

o seriitură veche, cu virful cuiului înroșit: „soldat lov al lui lov, contingent '40“.

— Iar i-a venit rîndul să-l cobor din pod... — a rîs lov, în timp ce deșerta din cufăr niște fasole, niște prune uscate, niște fuse rupte...

Nevasta lui a întîrziat mult cu fața întoarsă spre horn, să nu i-o vadă oamenii străini, și mai ales bărbatul.

— Ce ai, mamă? — a întrebato fetița de sub lampă, și ea a rîs, întorcîndu-și spre oameni obrazul ud:

— ... știu, știu că se duce la bine, la fericire... totuși...

— Hai, lasă... — i-a spus lov, și nu vedea bine fasolele din fundul cufărului. Ce-s șase luni? Doar am lipsit ani!

— Și te aflai sub focul tunurilor... a adăugat Onufrie. N-ai grijă, femeie, că și ție, aici, îți va fi bine!

Niște gospodine s-au arătat în prag cu pini învelite în ștergare. Sub șorțul Tănăsoaiei se vedea un colț de cozonac rumen. O hrincă mare de caș proaspăt, învelită în frunze de hrean, își amesteca mirosul cu aburirea ușoară a plinilor fierbinți. Dar cînd au văzut gospodinele că femeia lui lov pregătise și caș, și pini, și cozonac, au ieșit cite una, să nu-i jignească prin daruri. Dar urmă, după ce cufărul era încărcat, tixit de merinde și schimburi, lov l-a închis, l-a înțuiat și a vrut să-i încerce greutatea, însă s-a roșit și a rîs cu tristețe, căci o singură mînă nu-i era de ajuns...

— Lasă, avem noi grijă mîine dimineață! — i-a spus Onufrie. Culcă-te și odihnește-te, că pînă la București e cale lungă...

I-au strîns mîna pe rînd, și rosteau aceleași cuvinte de drum bun pe care le spusese de o mie de ori, și-i dădeau de grijă cite și mai cite, deși știau bine că au să vină și mîine dimineață să-l petreacă...

După ce a rămas numai cu ai lui, lov s-a așezat pe cufăr și, pînă tîrziu, le-a tot dat de grijă cum să se poarte, ce să facă dacă i-ar păli vreo greutate: să se adreseze gospodarilor și lui Onufrie mai ales! Într-un tîrziu, după ce copiii adormiseră, el sta față în față cu femeia și grăia în șopot:

— ...se poate întîmpla, lov! Ce nu se poate întîmpla cînd stai luni și luni între străini? Nu mă vezi azi, mîine...

— Hai, hai, femeie, nu fi proastă! Ce-ți trece prin gînd? Doar mă duc la învățătură...

— Știu, lov, dar... vezi... o să ne mai înțelegem la întoarcere? Tu ai să vii om învățat!... Ai să ai ce grai cu mine?...

Afară s-a auzit cîinele mîrlînd a om străin, și lov a ieșit în prag și s-a întors, și iar grăia în șopot cu femeia...

— Hai, culcă-te — i-a spus ea la o vreme — că îndată se luminează de ziuă...

El s-a culcat, dar a stat numai cu ochii deschiși. A tot ieșit în prag, în nenumărate rînduri.

— Nici tu nu dormi? — a întrebato el, deodată.

— Nu! Mă gîndesc cum ai să călătorești cu trenul, cum ai să vezi lumea... Ai grijă: cum sfîrșești cursul să vii acasă numaidecît! Chiar de te-ar opri la București, tu spune-le că vii acasă...

Apoi, cînd a prins a se lumina culmea Spulberîșului, cînd ferestrele satului prindeau a se rumeni, lov s-a sculat repede, și-a răcorit ochii cu apă rece și s-a îmbrăcat de drum. La poartă s-a oprit o căruță cu doi cai. Îi strunea de hături Clip, așezat pe jilțul așternut cu un lăcer frumos. A oprit a doua căruță, cu Onufrie, și a treia cu Lina și Tănăsoaia. Încet-încet, s-au adunat toți gospodarii. Vecinii ieșiseră în prispe, la garduri, la porți...

lov a făcut un efort, a smucit cufărul de jos, s-a uitat din prag la copiii adormiți. A făcut un semn nedeslușit din cap spre femeie și a ieșit în ogradă. Soarele se suise pe Spulberîș mîndru și roșu, ca un imens cean de aramă. Se vestea o duminică luminoasă. Din lumină, din zîmbetele oamenilor și din văi, din toate lucrurile răbufnea o nețărmită dragoste de viață. lov și-a întors capul spre cîinele care scîncea stîns, apoi a ieșit în drum. Gospodarii l-au înconjurat care mai de care. Cîțiva i-au potrivit cufărul în fin, alții țineau caii de căpește, în timp ce el se suia în căruță.

— Să vii repede! — a strigat femeia lui cînd Clip a plesnit din bici și căruța a pornit.

lov al lui lov, după ce s-a mai uitat o dată în urmă, și-a întors fața spre soare.

Felicitări

de T. PROSAN

STEGARUL CADE DE ACORD

— Cînd mă duc și eu așa, mai departe, și văd un autocamion de-al nostru, îmi vine să-i strigă la ușa de la volan: „Măi, omule, sînt de la „Steagul roșu“! Noi am făcut mașina... Așa-i că-i bună?“

Cuvintele acestea mi-au fost spuse de un „stegar“. Adică de unul dintre cei care lucrează la uzinele „Steagul roșu“ din Orașul Stalin. Dacă lucrezi aici, așa ți se spune.

Am stat mai mult de vorbă cu dînsul. La început despre fotbal. Era luni și amințirea meciului susținut duminică de echipa uzinei era încă foarte proaspătă... Pe urmă am trecut la probleme de muncă. Deci, fatal, la autocamion.

— Așadar, îți vine să spui tuturor șoferilor că voi, cei de aici, le-ați făcut mașina... — am reluat eu.

— Chiar așa...

— Te înțeleg foarte bine... Dar, la drept vorbind, nu numai dv. le-ați făcut mașina... — ?!?

— Păi mai sînt și alte uzine care...

— Văd eu unde bați dumneata. Dar vezi că noi dăm viață autocamionului! Scrie ori nu scrie pe mașină: „Steagul roșu“? Scrie. Pentru asta răspundem. De-i bun, ne laudă, de nu... Asta e. Cu răspunderea noi sîntem?

— Dar ceilalți n-au și ei răspundere? N-au și ei merite cînd...?

— Să-ți spun eu o vorbă — mă intrerupse brusc „stegarul“. Știi dumneata cite repere intră la un camion? Nu știi. Trei mii cinci sute. Ei, și din astea, o mie cinci sute le facem noi singuri. Pușin lucru e asta?

— Bine, omule, cine zice că-i puțin? După spusele dumitale mai rămîn însă două mii de repere. Și pe-astea cine le face?

— Mă rog... Dar...

A rămas cîteva clipe pe gînduri, apoi a spus: — Asta așa-i. Ai dreptate... Vezi dumneata? Ne luăm cu treaba și uităm cîteodată că mai sînt și alții care pun umărul.

S-A DECLANȘAT UN MECANISM COMPLEX

Așadar, autocamioanele „Steagul roșu“ se produc prin acea metodă economică superioară care se numește cooperare. Cooperarea dintre întreprinderi și, de aci, specializarea lor în fabricarea anumitor elemente componente ale unei mașini. Aceasta duce în ultimă instanță la creșterea rapidă a calității produselor, la o ridicare substanțială a productivității muncii și, ca atare, la o continuă scădere a prețului de cost.

Cum a început cooperarea în vederea realizării autocamionului românesc? Nu trebuie să ne întoarcem decît cu cinci ani în urmă. În 1955. La „Steagul roșu“ domnea un entuziasm general. „Facem mașini, autocamioane“. Cuvintele acestea le puteai auzi pretutindeni în uzină.

Dar tot în vremea aceea, departe de Orașul Stalin, la Reșița și la București, la Colibași și la Hunedoara, la Baia Mare și la Arad, în cîteva zeci de uzine și fabrici din țară alți oameni se gîndeau, ca și cei de la „Steagul roșu“, tot la autocamioane.

Unii aveau să facă blocul motorului, alții cutii de viteze sau dinamuri electrice, alții pur și simplu șuruburi.

Apoi la „Steagul roșu“, la Reșița și la Hunedoara au început să curgă oșelul și fonta pentru autocamion. Pe mii de strunguri, freze și raboteze au început să ia formă viitoarele piese pentru mașini. Nu era unul, ci erau 34 de începuturi. În 34 de uzine și fabrici din țară se dăduse startul în producția autocamionelor. Iar în clipa aceea, nevăzut, se declanșase de fapt mecanismul complex al cooperării.

O orchestră simfonică, dacă vreți, cu 34

de instrumente. Între ele — vioara întii — „Steagul roșu“. În termen tehnic ea se cheamă uzina coordonatoare. I-am putea spune și uzină-mamă, pentru că la „Steagul roșu“ se realizează nu numai cel mai mare volum de repere, dar acolo prind viață autocamioanele: se face montajul general.

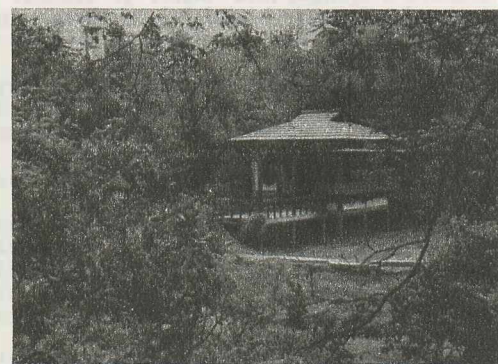
UN ȘURUB EGAL CU O CUTIE DE VITEZE

Cutiile de viteze sînt fabricate la uzinele „Vasile Tudose“ din Colibași. Șuruburile sînt produse de mai multe întreprinderi din țară. Între un șurub și o cutie de viteze deosebirea este evidentă. Nu trebuie să fii specialist pentru a înțelege că o cutie de viteze este un agregat complex și pretențios, iar un șurub rămîne totuși un... șurub banal.

Cu toate acestea să nu vă surprindă că la „Steagul roșu“ aceste repere au aceeași importanță. Cu alte cuvinte, un șurub este egal cu o cutie de viteze și cu oricare altă piesă de la autocamion. Poate nu credeți. Pe mine însă m-a convins o discuție cu lăcătușul Mircea Duma. Acolo, în hala montajului general, priveam cum, din stivele de piese care așteptau să le vină rîndul, se înfiripau mașinile. Tabloul îmi părea fascinant. Urmăream cum, de la montarea simplelor și groaaielor longeroane — acei suportți metalici ai autocamionului — se trecea, pe rînd și aproape pe neobservate, către forma finală a mașinii. Se naștea sub ochii mei un autocamion. Fiecare piesă își avea locul ei și o ordine precisă de montare, de la care nimeni nu se abătea.

— Ce s-ar întîmpla dacă v-ar lipsi acesteata? — și am arătat spre un reper voluminos.

— Închipuie-ți dumneata — mi-a răspuns Mircea Duma — că ne-ar lipsi ea sau longeroanele, pe care le primim de la uzinele „Gh. Dimitrov“ din Arad. N-ar trebui să mai lipsească nimic pentru ca producția de mașini să stagneze dintr-o dată. Pe ce să mai montezi camioanele? Și crezi dum-

„Colțul japonez“ al grădinii.

De îndată ce intri pe poarta Grădinii botanice din Cluj, te cuprinde răcoarea dată de miștea plantelor și te încîntă priveliștea mult colorată a florilor și frunzelor.

Muzeul botanic care se află aici posedă și un voluminos lezbar. Începem să răsfolim colecții Porcius, dar cînd aflăm că numai aceasta are 22.000 de piese iar toate colecțiile totalizează 500.000 piese, ne lăsăm păgubași...

Trecem deci din nou la natura vie din imensa grădină ce se întinde pe 13 hectare teren. La ieșirea din clădire dăm de frumosele specii de trandafiri de ce cultivate de cunoscutul micrurinist clujean Rudo Palocsay. Vedem și alte specii realizate în țară și, mod firesc, se naște întrebarea ce i-o punem direct rului: „ce fel de legătură există între dumneavoastră și diferiții grădinari micruriniști din țară?“

„Ei ne trimt nolle specii realizate, iar noi le dăm s-

de la volan!

neata că dacă am avea longeroanele și ne-ar lipsi șuruburile astea mărunte ar fi mai puțin rău? La fel: la noi, toate piesele au aceeași valoare. În fața noastră toate sînt egale. Nici fără una, nici fără alta nu se pot face mașini. De-aia uzinele care cooperează trebuie să lucreze serios. Dumneata ai comparat adineaori cooperarea cu o orchestră simfonică. E frumos. Eu am însă o altă vorbă. După mine cooperarea e ca o horă. Înțelegi dumneata?... Ai obligații de onoare. Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci...

Se spune că orice comparație schioapătă. Schioapătă și aceasta cu hora. În definitiv, în horă poate juca unul și mai prost, pentru că... joacă ceilalți mai bine. În cooperarea dintre întreprinderi, însă, această posibilitate este exclusă. O asemenea situație ar avea consecințe dintre cele mai neplăcute: dacă o singură întreprindere angrenată în acest mecanism n-a livrat la timp produsele cu care participă la cooperare, paralizază dintr-o dată întregul sistem. Și impune, deci, respectarea cu rigurozitate a ritmicității livrărilor către uzina coordonatoare.

PE UN FRONT LARG

În afară de funcția de coordonare a lucrărilor, „Steagul roșu” o mai are, așa cum am arătat mai sus, și pe aceea de a realiza diferite piese și agregate ale autocamionului. Aproximativ două cincimi dintre acestea se produc aici. Blocul motorului, axul cardanic, diferențialul, roțile și șasiul sînt numai cîteva dintre reperatele cele mai dificile construite de „stegari”. Aici munca se duce pe un front larg: de la oțelul și fonta care clocotesc în cuptoarele uzinei și pînă la ultimul strung pe care iau formă piesele mașinilor; de la primtopitorul Dumitru Petre și pînă la strungarul Munteanu Ștefan, care-și depășește cu regularitate norma de lucru, tot colectivul se străduiește din răsputeri. Din dorința și dragostea oamenilor pentru aceste autocamioane s-au născut numeroase inițiative care au contribuit la realizarea unor mașini mai bune și mai ieftine.

Sînt apoi la „Steagul roșu” muncitorii, care montează și dau efectiv viață — cum spunea „stegarul”—autocamionelor. Oamenii aceștia îți pot spune, arătîndu-ți autocamionul, de unde vine fiecare piesă și în ce măsură sînt mulțumiți de fiecare în parte. Auzi cuvinte de laudă la adresa uzinelor „Vasile Tudose”, „Electroprecizie”, „Clement Gottwald”, „Monetăria statului”, „Metaloglobus”, „Triumf” etc...

Bunăoară despre reperatele venite de la „Vasile Tudose” din Colibași. Uzina aceasta, tinăra și cu oameni tineri, răsărită într-o regiune fără tradiție industrială, a devenit, ca importanță, prin marea volum de producție livrată pentru autocamion, a doua uzină care cooperează la realizarea acestuia, după „Steagul roșu”.

La început numai entuziasmul, mai apoi și specializarea colectivului au făcut ca această uzină să înregistreze succese dintre cele mai însemnate în ultimii ani. S-au născut acolo carburatoare cu un consum mic de benzină, foarte apreciate de „Steagul roșu”, pistoane și segmente de calitate superioară, pompe și cutii de viteze din ce în ce mai bune.

Am vizitat și această uzină. Am fost martor, cu acest prilej, la un mic eveniment care mi s-a părut extrem de semnificativ: unul dintre cei mai buni elevi ai vestitului strungar Alexandru Chiru, un puști vioi și inteligent, îi prezenta acestuia o chemare la întrecere! Se vede că elevul învățase bine meseria de vreme ce-și chema la întrecere profesorul. Chiru a creat acolo o adevărată școală, care a dat foarte mulți tineri calificați—chezașii succeselor viitoare ale uzinei.

„CUZINEȚII DUMNEAVOASTRĂ...”

Cuzineții autocamionului sînt livrați de „Monetăria statului” din București. De unde pînă anul trecut nimeni nu vorbea la „Steagul roșu” despre această întreprindere, acum toată lumea o laudă. Înainte, Monetăria nu era angrenată în mecanismul cooperării. Anul trecut însă s-au fabricat acolo cuzineții

pentru autocamion. Primii cuzineți românești. Pînă atunci aceste reperate se importau.

Un cuzinet pare la prima vedere, ceva extraordinar de simplu. O bucată de tablă ceva mai groasă, curbată și avînd două orificii la mijloc. Privindu-l însă mai atent observi că nu este de loc simplu: e construit din două metale foarte diferite. Oțel și un aliaj antifricțiune. Obținerea acestui bimetal a fost cel mai mare hop pe care au trebuit să-l treacă constructorii de la Monetăria. Dar cu realizarea lui nu s-au încheiat eforturile de cercetare și creație. O dată obținut, bimetalul trebuia să fie curbat. Și operația aceasta era foarte dificilă prin precizia pe care o reclamă. După o muncă grea, colectivul de la „Monetăria statului” a realizat primii cuzineți. Probelo au fost trecute cu succes. Ultimul cuvînt îl aveau însă constructorii de autocamioane. A fost trimis un set de cuzineți uzinelor „Steagul roșu” pentru a fi montat pe mașini. De la „Steagul roșu” au sosit vești bune: „Cuzineții dv. s-au comportat bine”. Și a început producția lor în serie.

Așa a intrat „Monetăria statului” în rîndul celor care cooperează la autocamionul românesc.

★

Prin cooperare s-au născut pînă acum mii de autocamioane. Pentru realizarea lor au fost învinse nenumărate greutăți și fi-reasca lipsă de experiență a începutului. A fost un mare efort comun: au glodit, au căutat soluții și au învins greutăți 34 de întreprinderi laolaltă.

La „Steagul roșu” autocamioanele se nasc și pleacă. Răsar și cresc acolo, în sala montajului general, zburdă o vreme prin curtea uzinei, pornesc în rodaj pe drumurile din preajma orașului și apoi, gata: le iau în primire beneficiarii, șoferii. S-ar spune că acei ce au fărîit mașinile au fost dezlegați de ele. Și, totuși... O părticică din ființa lor trăiește în fiecare mașină de aceasta care vibrează, merge. Și parcă nici o satisfacție din lume nu este mai mare pentru constructorul de autocamion — fie că este „stegar”, fie că-i din Colibași, Codlea, București sau alt oraș — decît aceea de a primi scrisori de felicitare de la șoferi, cum este aceea a lui Zaharia Toșa de la I.T.R.A.-București: „Camionul pe care-l conduc a ieșit pe poarta uzinei acum trei ani și de-atunci a parcurs fără reparații 100.000 km. Astăzi, ca și acum trei ani, mașina mă ascultă și n-are nevoie de reparații. Eu, personal, mă mîndresc cu faptul acesta și, în primul rînd, puteți să vă mîndriți cu el dv., constructorii”.

10.000 DE PLANTE

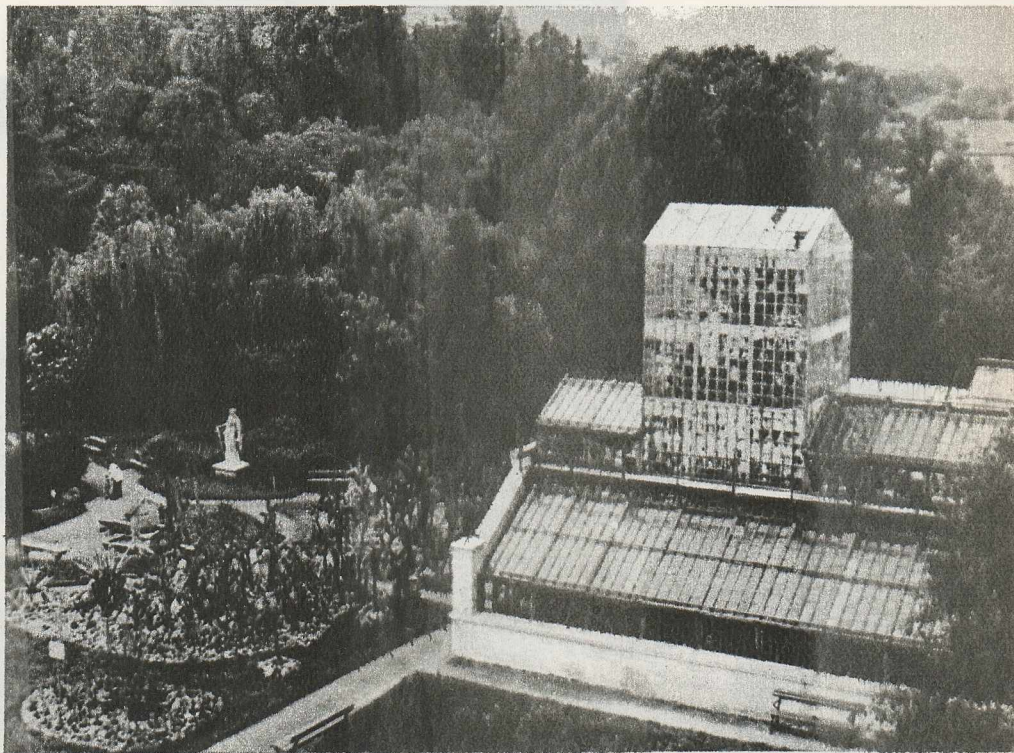
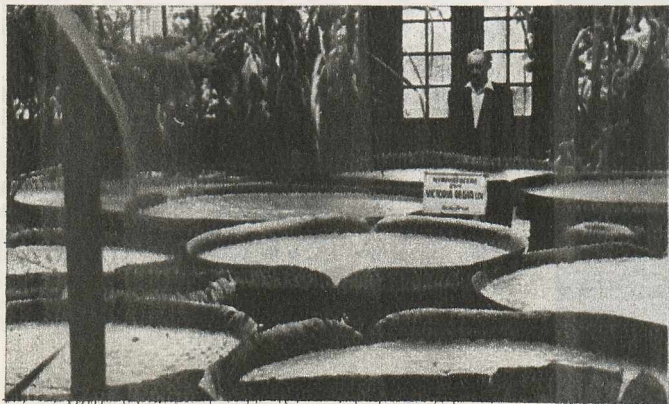
mințe de soi; dar asemenea legături avem și cu instituțiile similare din străinătate — ne răspunde directorul. Facem schimb de plante și publicații cu grădinile botanice din Tașkent (U.R.S.S.), Sidney (Australia), Geneva (Elveția), Brooklyn (S.U.A.). Datorită acestor schimburi s-a putut ajunge azi ca numărul speciilor cultivate în grădina să se ridice la 10.000”.

Înainte de a încheia interesanta vizită sîntem invitați de director să ocupăm loc pe frunzele unei plante neo-zeelandeze. „Suportă chiar 200 de kilograme, iar dumneavoastră, desigur, nu cîntăriți atât”.

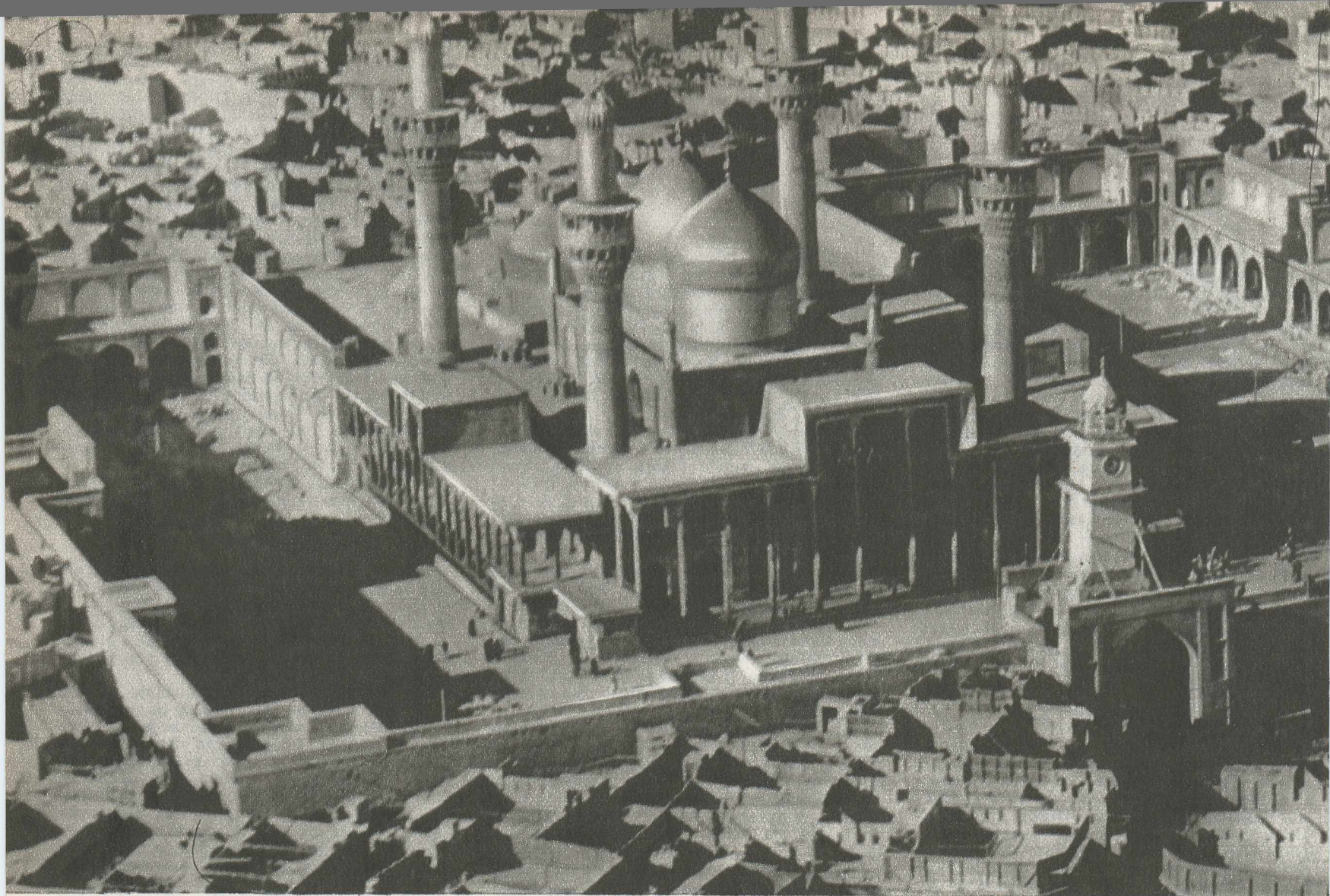
E una din cele 10.000 de specii din această comoară a Clujului.

D. I.

Cîteva exemplare din „Victoria regia”, plante la care se opresc cei mai mulți vizitatori.

Sera care găzduiește palmierii.

„Moschees de aur” văzută din avion în panorama Bagdadului de azi.

AM FOST LA BAGDAD

Reportaj scris pentru „Flacăra”
de Bruno ROSSI, ziarist italian

Deși Bagdadul se înfățișează vizitatorului ca un oraș oarecum modern, cu limuzine luxoase și firme multicolore de neon ce străpung întinericul nopților, el își mai păstrează și astăzi farmecul său de odinioară, străvechea sa splendoare orientală. Mormântul Zobeidei, soția iubită a vestitului calif Harun al Rașid, s-a păstrat parcă anume ca să evoce vremurile în care s-au infiripat minunatele povestiri despre cele *O mie și una de nopți*. Superbele cupole ale moscheelor se profilează pe bolta cerească ca niște gigantice buchete de nu-mă-uita, iar de sub arcadele colonadelor, de-a lungul cărora sînt înșirate mii de dugheni, se răspîndește parfumul dulceag al mirodeniilor. Pe străzile Bagdadului, unde viața se deapănă în sunetul melodiilor orientale, mai pot fi întâlnite femei cu chipul ascuns sub vâl negru și mulți felahi cu tradiționalul lor burnus.

Ne aflăm aici la marea poartă a Orientului. Dar cu toate că acest Orient mai păstrează multe urme ale trecutului, el este în plină transformare, cuprins de clocotul vieții.

...Voiam să ajung la Methba Square, dorință pe care, însă, nu i-am putut-o exprima șoferului decît întinzîndu-i un bilet plin de însemnări cu litere arabe. Acesta îmi făcu semn cu mîna că a înțeles, dar rămase mai departe mut ca un pește. Mașina își mări viteza. Și iată-ne gonind de-a lungul Tigrlui. Pe mal, întîlnim, din loc în loc, pescari

← În prăvăliora fraților Aziz și Sabry.

prăjesc peștele felii-felii, oferindu-le trecătorilor. Fluviul, plin de mîl gros, este parcă rat cu asalt de miile de păsări care își undă ciocurile în apă în căutarea hranei. După câteva ocoluri, mașina se opri brusc, convins că am ajuns la destinație, am plătit și douăzeci de fils, așa cum ne înțelesesem, am coborît. Taxiul dispăru pe dată, iar eu am rămas descumpănit în mijlocul unei mulțimi zgomotoase, la doi pași de intrarea în marea piață arabă.

Negăsind pe nimeni care să-mi fie ghid, m-am hotărît totuși să mă aventurez singur în labirintul soukului¹⁾.

Cartiere arabe am mai avut prilejul să vizitez în Tunis și la Rabat. Medina, spre exemplu, mi s-a părut fascinantă. Fără îndoială că soucurile respirate în umbra legendarului turn al lui Hassan își au coloritul lor specific, dar imensul bazar al Bagdadului este un farmec cu totul deosebit. Desigur, nu mai puțin adevărat că și aici întâlniți diferite lucruri ce se aseamănă cu două picături de apă cu cele din alte orașe arabe. Și în Bagdad există, de exemplu, „specialiști” în dulciuri prăjite în ulei de arahide, zaharocale crocante, îngrămădite în piramide pe arabe. Și aici, ca și la Tunis, Rabat sau Beirut, soucurile se pierd în penumbră, iar la mesele cafenelelor clienții își savurează tacticos narghilele. Cel ce și-a oprit privirile asupra vreunui obiect expus pe tarabă este pur și simplu asaltat de vânzătorul care încearcă în fel și chip să-l convingă să cumpere. Și aici negustorul cere un preț și se mulțumește cu jumătate, sau chiar cu mai puțin, după ce, bineînțeles, s-a arătat pe toți sfinții că îți face reducere numai pentru că-i „ești un prieten”. La tot asul dai de lustragii și colegi de-ai „pataccarilor”²⁾ din Roma, care, vrei nu vrei, în să te căpătuiască cu vreo monedă „de pe vremea Semiramidei” sau cu vreun fragment de statuie „descoperită într-o nișă a Tur-

nului Babel”. Dar dacă, într-adevăr, în marea bazar din Bagdad poți întâlni toate acestea, mai există aici și ceva ce nu vei afla în altă țară arabă. Revoluția din iulie 1958 a lăsat urme adinci pînă și prin soukuri, de unde meseriașii și negustorii au pornit atunci să îngroașe rîndurile celor ce s-au răzvrătit împotriva odiosului regim al lui Feisal și Nuri Said. Este suflul vieții noi, care a pătruns năvalnic, sfărîmînd cătușele și temnițele regimului urît de popor.

După cele câteva ore de hoinăreală prin marea piață, nu puteam pleca de aici fără vreun obiect oarecare, merit să-mi reamintescă mai târziu de vizita făcută în bazarul din Bagdad. Astfel, privirile mi se opriră asupra prăvălioarei fraților Aziz și Sabry. Cei doi meseriași sînt, pare-se, deosebit de pricepuți în modelarea și sculptarea metalelor, punînd la contribuție, alături de truda lor migăloasă, întreaga imaginație de care dispun orientalii și reușind astfel să scoată din metalul amorf minunate lăncișoare și alte obiecte de artă. Aflînd că sînt italieni, cei doi mă întrebă dacă-l cunosc pe Togliatti. La răspunsul meu afirmativ, Aziz și Sabry se sfătuiră câteva clipe vădit emoționate și apoi mă rugară să aștept puțin. Cîteva minute după aceea „misterul” se lămurî. Cei doi meșteșugari îmi dădură, cu rugămintea de a preda secretarului general al Partidului Comunist Italian, o frumoasă medalie, avînd gravat pe ea porumbelul păcii și o dedicație în limba arabă adresată lui Togliatti. Avură însă și ei o dorință: să le procur o fotografie a lui Togliatti, pentru a o expune în odăița lor, unde se mai află fotografiile lui Lenin, Mao Tzo-dun și Salman, precum și fotografia premierului Kassem.

★

Salman...

Zece ani au trecut de la asasinarea — la 14 februarie 1949 — a tovarășilor Salman, secretar general al Partidului Comunist din Irak, Bessim și Chibiby, membri ai Comitetului Central. Au fost spînzurați din ordinul lui Nuri Said, după ce au fost supuși

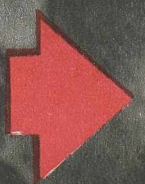

Sub arcadele lungilor colonade sînt înșirate, în-
ghesuie una într-alta, micile prăvălioare.

1) souk — piața arabă.

2) pataccari — negustori ambulanti din Roma, care uită să înțele turizții oferindu-le monede, vase, ori atuete false, dîndu-le drept antichități romane autentice.

omelle iraklene — în special cele fine — au devenit o forță activă în lupta pentru pace și progres social.

unor torturi îngrozitoare. Un vechi luptător comunist, eliberat din temniță o dată cu alți cinci mii de deținuți politici, de către revoluția populară, mi-a povestit despre metodele barbare cu care zbirii dictaturii feroce încercau să frângă rezistența fizică și morală a luptătorilor pentru libertate. Dar nici Salman, nici Bessim, nici Chhiby, asemeni altor mii de patrioți căzuți în mina călăilor, nu și-au plecat capul; au înfruntat moartea cu eroism. Poporul irakian ține astăzi să cinstească memoria acestor înflăcărați luptători pentru libertate, apărând și lărgind cuceririle democratice.

Actualul regim din Irak este republican și democratic. Aceasta nu e doar o simplă afirmație. Fie că stai de vorbă cu bărbați și femei din lumea muncitorilor, hamalilor și meșteșugarilor din Bagdad, fie cu felahi de prin satele provinciei Kerbala—din apropierea anticului Babilon—toți îți vorbesc cu bucurie despre transformările petrecute în țară. Fluviul revoluției din iulie 1958 înainteașă cu puterea unui torent într-o albie încă insuficient conturată, dar se pot desluși

Youssef Salman așa cum era ținut în temniță, în răstimpul dintre două schingiuiri.

de pe acum semnele democrației pe care și-o făurește și o consolidează zi de zi poporul. Diferitele organizații de masă care au luat ființă, sindicatele, federațiile—constituite de felahi pentru a-i conduce în bătălia pentru reforma agrară—iată semne că poporul irakian și-a dat seama de propria sa forță. Impotriva acestor temelii ale democrației se mai ridică unii care urăsc noul regim, așa cum urăsc liliicii lumina zilei. Cu bani și arme primite din străinătate—asa cum s-a întâmplat la Mossul—ei încearcă să întoarcă roata istoriei. Mitingul popular convocat la Bagdad de diverse organizații obștești după zdrobirea complotului de la Mossul a fost însă o ripostă hotărâtă și foarte semnificativă a poporului împotriva tuturor acelor care, atît în interiorul țării cît și peste hotare, uneltesc pentru o reinstaurare în Irak a dic-

taturii marilor moșieri și capitaliști aflați în solda imperialiștilor.

Pretutindeni în Irak poți auzi cuvîntul democrație. La teatru, spectacolele sînt adeseori întrerupte de oameni care improvizează mici cuvîntări din care cuvîntele *democrația* și *shâab* (popor) sînt nelipsite. Un coleg de breaslă mi-a relatat o întîmplare semnificativă despre un grup de țărani care au luat pur și simplu la bătaie pe un vînzător de ziare care nu le-a vîndut ziarul democrat „Ittihad Al Shâab” (Uniunea poporului). Se povestește, de asemenea, că la Bassra ostașii din garnizoana locală, bînuindu-și ofițerii de pregătirea unei lovituri armate, s-au constituit într-un comitet și au hotărît să-i lege în fiare pe superiorii lor pînă la sosirea ordinelor de la Bagdad. După ce situația a fost clarificată, ostașii au cerut scuze aceluia dintre ofițeri care s-au dovedit nevinovați.

Și femeile au început să participe la viața obștească. Mai ales cele tinere, care o dată cu vîlul au lăsat deoparte și prejudecățile. Simbolic este faptul că zeci de mii de femei irakiene participă la mișcarea pentru pace.

Nu de mult, studenții irakieni și-au ținut primul lor congres național în condiții de libertate. Elanul ce a caracterizat dezbaterile în jurul problemelor principale—reforma învățămîntului, renașterea culturii arabe și kurde, lupta pînă la capăt împotriva analfabetismului (peste 90 la sută din populație mai e încă neștiutoare de carte), apărarea cuceririlor revoluționare etc.—au făcut ca acest congres să devină unul dintre elementele cele mai dinamice ale actualului moment politic din viața tinerei republici irakiene. Toți acei care—în trecut sau chiar mai recent—împroșcau cu noroi această țară nobilă și mîndră, ar fi trebuit să fie acolo, în marea sală unde s-a ținut congresul și să asculte... Poate că, în sfîrșit, ar fi înțeles că e greu să oprești în loc un popor care a sfărîmat lanțurile ce-i țereau libertatea.

„Forțele potrivnice progresului social, susținute de imperialiști, doresc să se reîntoarcă vechile vremuri. Și pentru aceasta sînt gata să recurgă la orice mijloace—de la asasinare și pînă la putchuri—militare pentru a-și atinge scopurile. Dar poporul irakian e vigilent. Amara experiență din Iran nu se va repeta. Fiecare nouă încercare, oricît de grea ar fi, va reprezenta doar încă o pecete pusă pe pactul de onoare încheiat între acei care, la 14 iulie 1958, au doborât tirania”. Aceste cuvinte, pe care mi le-a adresat una dintre personalitățile cele mai de vază ale mișcării progresiste din Irak în cursul unei convorbiri purtate la redacția ziarului „Saut Al Ahrar”, au fost pe deplin confirmate de eșecul complotului colonelului Shawaf.

Evenimentele recente din Irak au dovedit cu prisosință încă o dată că comploturile pot duce cel mult la vîrsări de sînge, dar că nu pot ține în loc roata istoriei.

Una din impunătoarele manifestații populare ce au avut loc la Bagdad, ca și în restul țării, după zdrobirea complotului de la Mossul.

FLAGARA OBIECTIV

● Ministerul de Război al Belgiei a confirmat știrile potrivit cărora pe teritoriul belgian vor fi instalate o serie de depozite militare vest-germane. Deși nu s-a ajuns pînă în prezent la un acord în ce privește deservirea de către personal german a acestor depozite, autoritățile belgiene au ținut să „liniștească” populația, declarînd că, oricum, unitățile afectate de Bundeswehr pentru deservirea și paza depozitelor de armament vest-german „vor fi limitate”... Pentru cîtă vreme? Nu s-a precizat.

● La cazarma Zeralda din Alger a avut loc recent o ceremonie militară în cadrul căreia generalul Massu și-a luat rămas bun de la divizia a 10-a de parașutiști. Discursul rostit cu acest prilej de generalul putchist a fost—după cum relatează agenția „France Presse”—un adevărat bilanț funerar; M a s s u a făcut elogiul crimelor colonialiste, declarînd că „diavolii roșii” (trupele de parașutiști) au ucis în ultimii ani 6.300 de algerieni și au luat prizonieri 3.500 de „rebeli”.

● Inundațiile catastrofale din Madagascar au făcut asemenea ravagii incît—asa cum a recunoscut un reprezentant al autorităților franceze—„vor trebui ani de zile pentru reconstruirea potențialului economic distrus”. În loc de „constatări” populația sinistrată are însă nevoie de un real ajutor. Ceea ce, după cum remarcă și unele ziare pariziene, este mai important acum decît „accesele gratuite de compătimitate”.

● O știre cu caracter... „monden”: Într-unul din elegantele saloane din Londra a avut loc o mare recepție în cinstea unui grup de... 25 ctini aparținînd unor persoane marcante ale „înaltei societăți”. Iluștrii patrupezi au fost serviți de cheșneri stilați, purtînd imense tăvi de argint, încercate cu tot soiul de delicatese.

● „Fapt divers” în Franța: la Canet, o femeie ajunsă la desperare din cauza mizeriei în care se zădărea împreună cu copiii, s-a închis cu ei în casă și a dat drumul robinetului de gaze. Peste cîteva ore femeia și copiii au fost găsiți asfiziati.

● Pentru a face față crizei carbonifere din Europa occidentală „înalta autoritate” a așezărilor Comunității europene a cărbunelui și oțelului (C.E.C.A.) a hotărît, între altele, să sisteze importurile. Ceea ce a provocat o reacție violentă din partea guvernului american. Comentînd intervenția brutală a S.U.A., cercurile economice europene se referă deschis la tendința monopolurilor americane de a „soluționa” propria lor criză carboniferă obligînd organele C.E.C.A. „să continue cumpărarea de cărbune american în ciuda uriașelor stocuri nevîndute de cărbune din Europa de vest”.

● I.F.O.P.—Instituțul francez pentru sondarea opiniei publice—a anunțat că 63 la sută din numărul persoanelor interogate în cadrul unei anchete s-au pronunțat categoric pentru ca guvernul francez să înceapă negocieri cu Frontul de Eliberare Națională al Algeriei. Cu atît mai mult cu cît, așa cum s-a văzut, „pacificarea” Algeriei pe calea armelor n-a dat rezultatele scontate de colonialiștii francezi.

● „Das Gute Deutsche Buch” (Buna carte germană), astfel se intitulează un catalog de cărți editat recent de o editură din München (R.F. Germană). Printre cărțile recomandate iată cîteva noutăți: „Stalingrad... pînă la ultimul cartuș”; „Prusia orientală, patria de neuitat”; „Divizia albastră”; „Calendarul Sileziei—1959”... și altele asemenea mostre de literatură revanșardă.

● Într-o scrisoare adresată Comisiei americane pentru energia atomică, generalul Lopper, adjunctul special pentru probleme atomice al ministrului de Război al S.U.A., arată că în urma exploziilor nucleare consecutive care au avut loc pe teritoriul american, în prezent „S.U.A. este țara în care căderile de stronțiu 90—substanța nocivă care, absorbită de organism în cantități mari, provoacă cancerul—sînt cele mai mari din lume”

Așa am intrat în Parcul de cultură și odihnă „Maxim Gorki” din Moscova, acolo unde ne întâmpinau numeroși prieteni sovietici.

LA TRENUL PRIETENIEI

Fotografiile trimisului nostru special: F. URSEANU

Din Gara de Nord se desprinde trenul care va purta spre Moscova turiștii români.

Gara de Nord. De la peron s-a desprins un tren deosebit: „Trenul prieteniei”, care, organizat de A.R.L.U.S., poartă spre Moscova 330 de români. Deci cel mai mare grup de turiști români care vizitează Uniunea Sovietică. Printre ei, oameni din toate colțurile țării, de cele mai diferite profesii. Toți duc cu ei la Moscova un călduros și sincer mesaj: frăția de nezdruccinat dintre poporul român și popoarele marii Uniuni Sovietice.

Tot drumul de la graniță pînă la Moscova oaspeții au cunoscut prietenia și ospitalitatea minunată a oamenilor sovietici.

Zilele petrecute în capitala Uniunii Sovietice vor rămîne de neuitat în memoria celor 330 de turiști români. De aceea, fiecare dintre cei sosiți aici cu „Trenul prieteniei” au salutat-o la plecare într-un singur fel: „La revedere, Moscova!”

Printre brazii Kremlinului, turiștii români s-au întâlnit cu un grup de turiști francezi. ↓

↑ Casa-muzeu Lenin din localitatea Gorki. În această cameră a trăit ultimele clipe ale vîjii sale marele Lenin (Fotografia, care a surprins aici un grup de turiști români, a fost luată prin oglinda de cristal).

Vizităm Kremlinul... →

↓ La Ungheni sîntem primiți cu flori și cu voioasele cîntece ale unui cor moldovenesc.

ORORI „MADE IN U.S.A.”

REVISTA VEST-GERMANĂ „DIE KULTUR“ DENUNȚĂ PERICOLUL FILMELOR CRIMINALE AMERICANE

Tot mai numeroase sînt în lumea occidentală acele voci care își exprimă protestul hotărît împotriva puhoiului de filme americane ce proslăvesc crima, sadismul, bestialitatea. În Franța, în India, în Turcia, în Anglia și în multe, multe alte țări occidentale, producțiile antiumane ale studiourilor americane stîrnesc neliniște în rîndul celor care nu vor să vadă tînăra generație aruncată în ghearele criminalității. În această privință este semnificativ articolul pe care-l reproducem mai jos, din publicația vest-germană „Die Kultur”, care denunță pericolul pe care-l reprezintă „filmele de groază” importate din S.U.A.

Hollywoodul își deschide magazile cu materiale de groază

Fabricanții de vise din Hollywood au recurs la o nouă „armă secretă”. Este vorba de filmele criminale. Iată câteva titluri extrase din afișele cinematografulor americane și din anunțurile publicate de acestea în ziarele din New York și San Francisco: „Veniți - vedeți - minunați-vă! Un monstru care se scaldă în sînge de om. Se oferă o mie de dolari aceluia spectator care moare de groază.”

„Palpitații, fiori, groază și șocuri produse de încîntătorul vampir blond. În mormîntare gratuită pentru cei ce mor în timpul spectacolului din pricina unei emoții cerebrale.”

„Ecranul inundat de sînge. Viziuni! Acest spectacol de groază pe propriul dv. risc... Filmul este atât de înspăimîntător încît 12 societăți de asigurare au refuzat să asigure pe spectatori de orice leziuni corporale sau mintale pe care le-ar suferi în timpul spectacolului.”

Etc., etc., etc.

Milioane de oameni, printre

care copii și tineri, citesc zilnic astfel de reclame sau altele asemănătoare, pe afișe și în ziare, în care se elogiază vestimentele de groază ce rulează pe ecrane. S-ar putea crede că aceste filme au fost confecționate de imaginația unor scenariști nevropați dacă nu s-ar ști prea bine că în fapt este vorba de speculații făcute cu bună știință în scopul de a realiza profituri de pe urma ațtării celor mai josnice instincte.

Filmele de groază stăpînesc ecranele din S.U.A. Dar managerii pricepuți în afaceri nu se mărginesc numai la S.U.A.; ei inundă cu producțiile lor abjecte și piața europeană. Numai în Germania occidentală urmează să fie lansate în această stagiune 75 de „horror films”.

Una dintre primele pelicule din această serie, intitulată „Musca” (Return to the Fly) a fost lansată recent de casa de filme „Centfox” în R.F. Germană și, concomitent, în 19 cinematografe din Berlinul occidental. Iată pe scurt subiectul acestui film: un om de știință, pasionat de experiențe, a ames-

tecat țesutul celular al propriului său organism cu acela al unei muște. Dintr-o „greșeală”, cercetătorul devine un monstru înfiorător, cu cap și brațe de muscă, răspîndind pretutindeni spaima și oroarea. Obișnuitul „happy end” — dacă se poate vorbi în cazul unui asemenea film despre așa ceva — constă în aceea că ispititoarea Patricia Owens, din pură... „omenie”, își macină frumusețea, omul de știință, ucigîndu-l cu ajutorul unei prese hidraulice de laborator. „Spectatorii — scrie ziarul „Rheinische Post”, din Dusseldorf — ies de la spectacol cu genunchii muiați”...

La un cinematograful din Köln filmul „Musca” a fost menținut pe afiș timp de patru săptămîni, iar la Hamburg a bătut toate recordurile de rețetă ale anului, cu toate că (mai bine-zis pentru că) proprietarul cinematografului a afișat la intrare următorul text scris cu litere mari: „Înainte de a viziona acest film, consultați-vă medicul”. Fapt este că acei ce se ocupă cu controlul întreprinderilor cinematografice au îngăduit ca „Musca” — și aproape toate filmele similare — să fie vizionate chiar de tineri începînd de la vîrsta de 16 ani.

Patru sute de filme — 1944 infracțiuni

... Întreprinderile cinematografice din R.F.G. ar trebui să-și înlocuiască actuala lor lozincă publicitară „Petreceți cîteva ceasuri frumoase mergînd la cinematograful” cu textul: „Petreceți cîteva ceasuri de groază mergînd la cinematograful”.

Cei ce fac reclama filmelor criminale de producție americană caută să se întreaacă între ei scornind tot felul de termeni noi, care de care mai bombastici, ca de pildă: „Horrorama” sau „Screamarama”. Iar casa de filme „Universal” invită, bunăoară, pe specta-

torii care vizionează filmul „Macabre”, produs de studiourile sale, să-și facă testamentul în holul cinematografului înainte de a intra în sală, punîndu-le la dispoziție chiar și un avocat care autentifică testamentul pe loc. Un alt film de groază poartă titlul „Lucrul care nu poate să moară”. Este vorba despre capul unui mort, care s-a detașat de trup și pe care „nici un om nu-l mai poate opri”. Hollywoodul aduce pe ecran camere mortuare, cavouri și crematorii. S-a ajuns pînă acolo încît, în unele filme, numărul sicriilor este mai mare decît cel al actorilor respectivi. În cursul anului trecut au fost turnate în S.U.A. 35 de filme de groază. Prin titluri ca „M-am căsătorit cu un monstru din camera groazei” afaceriști fără scrupule storc milioane de dolari de pe urma pervertirii publicului.

Un număr de 400 de filme care au rulat în ultimul an în Franța conțineau: 642 escrocherii, 505 adultere, 310 asasinat, 182 sperjururi, 104 tîlhării, 84 răpiri de copii, 74 șantaj și 43 incendieri.

Risete pline de înțelegere?

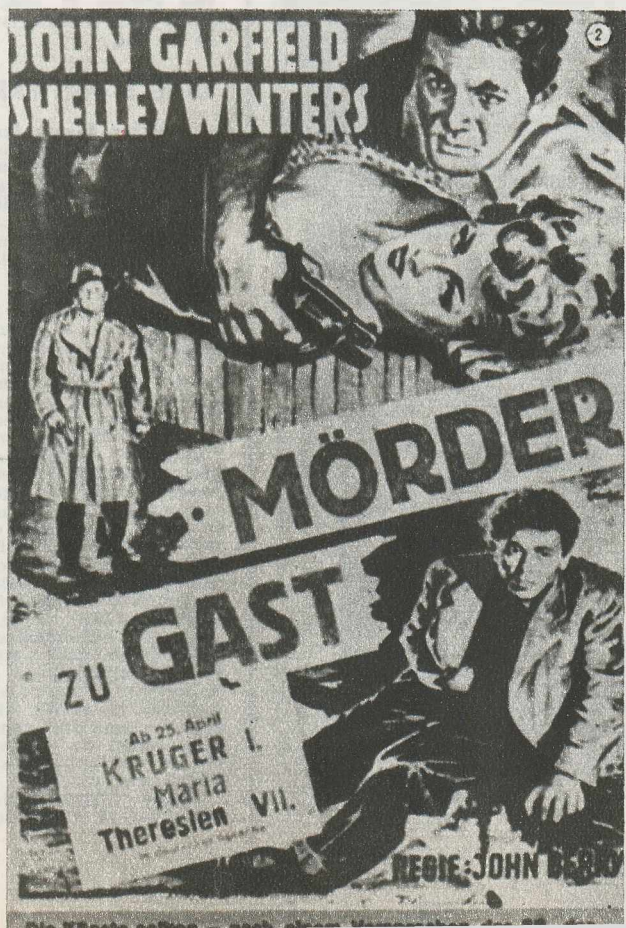
„Ultimul strigăt” al exportului de așa-zise valori culturale americane livrate Europei Occidentale îl constituie așa-numitele „horror discs”, adică discuri de groază. De exemplu, într-un asemenea disc purtînd eticheta... „umor pentru copii”, un glas de fetiță cîntă „Cîntecul despre bazinele de înot plin de sînge”, invitînd copiii să sară în el. În alt disc, o fetiță oarbă își roagă mama să-i dea o doctorie ca să-și recapete vederea. Mama îi dă o pilulă care, spune ea, îi va reda lumina ochilor. Iar cînd copilul se plînge „tot nu văd nimic”, mama îi răspunde batjocoritor: „a fost o păcăleală de 1 aprilie, odorul meu orb”.

Proteste Uniunii pedagogilor englezi împotriva importului și vînzării unor asemenea „jocuri distractive”, străine de orice sentiment uman, au fost respinse de firma americană care produce aceste discuri cu argumentul că în S.U.A. „discurile de groază” sînt primite, chipurile, cu risete pline de înțelegere. Nu strică, se spune în continuare, „ca micuții să fie pregătiți din vreme pentru teribilele spaime pe care le vor întîlni în era atomică”.

Actrița engleză Ann Todd (în vîrstă de 48 de ani) atacată, jefuită și grav rănită în stațiunea balneară maritimă Brighton de către doi tineri, a declarat în fața tribunalului: „am jucat și eu, în filme și în studiourile de televiziune, în spectacole cărora le revine răspunderea pentru asemenea acte de violență. Voi refuza în viitor să mai interpretez vreun rol în piese care fac apologia unor acte de violență”.

Dieter GROSSHERR

O reclamă apărută nu de mult în „New York Times” (1). Firește, alături de imaginea pumnalului și pistolului nu lipsesc cuvintele: „acțiune plină de dinamism”, „maximă încordare”, „îți taie răsufierea”, „excitant” etc., etc. Afișe făcînd reclamă unor filme americane prezentate pe ecranele cinematografulor vest-germane: crime, crime și iarăși crime... (2 și 3).

Maistrul vinolog Pavel Negruvodă, în exercițiul funcțiunii. Vinul pe care-l îngrijește are toate șansele să bată un nou record.

OTRAVA DIN AMFORELE REGEȘTI

In sfârșit, după multă documentare istorică și hortivitică, am aflat că proprietățile euforice ale vinului ar fi fost descoperite cu mii de ani în urmă nu de către un savant în tehnologia vinificației, ci de către un rege. Deci să descindem cu legenda în istorie, la curtea domnească a lui Djemsid, regele perșilor — 1015-975 î.e.n. Măria sa a dat poruncă ca fructele cele mai gustoase ce se serveau la masa regală — strugurii — să fie stoarse în amfore pentru a avea în ceasurile de răgaz o licoare delicioasă. La scurtă vreme mustul din amfore s-a făcut mai acru ca zeama de varză... Regele a intrat la idee: oare nu cumva în licoarea din amfore a fost turnată otravă? A sigilat toate amforele și a căzut în meditații nostalgice. O favorită, de-a sa, având dureri îngrozitoare de cap, a încercat să-și pună capăt zilelor cu... otrava din amfore. Lucru pe care l-a făcut și regele. Numai că, după o cantitate de „otravă” de câteva kilograme, atât regele cât și favorita sa, în loc să moară, au început să cînte și să danseze. Din ziua aceea regele a încercat actul „sinuciderii” în multe rînduri: în fiecare seară...

Și acum, după ce v-am servit un pocal cu legendă, să coborîm în stepa pontică sau bărăganul Dobrogei — cum vreți să-i spuneți dumneavoastră — la Ostrov, la Niculițel sau în oricare parte a regiunii dintre Dunăre și Mare. Pe aici, cu mii de ani în urmă, vinurile dezlegau limbile păstorilor coborîți cu turmele din munții Daciei, ale călăreților repeziți din inima Sciției sau ale negustorilor eleni. Ori poate vreți să facem popas mai mare la Murfatlar, ale cărui vinuri au dus faima patriei noastre peste toate meridianele lumii?

PERSPECTIVA VITICULTURII ȘI NEGHIOBIA UNUI FOST MINISTRU

În Dobrogea, la diverse stațiuni hortivitice, precum și la Academie există nenumărate documente care stabilesc prezența viței de vie pe aceste meleaguri încă de pe vremea cînd Buerebista a dat poruncă să fie stîrpit ultimul butuc. Cu prilejul documentării am aflat că în istoria pe care am învățat-o demult, la primară, viețuia încă o minciună, aceea care spunea că regele Sciției Minor a ordonat scoaterea viței de vie din motive... de beție a dacilor. Lucrurile stau altminteri. În Sciția Minor viticultura reprezenta o putere economică de mîna întii. Fapt pentru care ispita bogăției făcea din țara lui Buerebista un punct de atracție (de năvălire) pentru alte popoare. De aceea regele Sciției Minor a zis: defrișați și ultimul butuc.

Dar cultura viței de vie a revenit după aceea la loc de cinste, deși mai tîrziu viticultura în această parte de țară, din pricina stăpînirii turcești și a filoxerei, s-a degradat. În primele decenii ale veacului nostru unii viticultori din Dobrogea au voit să renască faima vinurilor de aici. S-au găsit cîțiva

cercetători, printre care și marele nostru savant Brezeanu, care au pus la inimă dorința dobrogenilor. Ministrul Agriculturii și Domeniilor din acele vremuri, ros de rea-credință și strălucind de ignoranță, a dat pricaz: „Nu, domnilor! Sînt sceptic. Cine a mai pomenit viță de vie în Dobrogea?” Viticultorii dobrogeni, indignați peste măsură, la un cules de la Niculițel, ospătînd pastramă de oaie cu must nou, și-au dat cu părerea: „Trăiască ministrul, că-i tare la geografie”.

Causticitatea glumei n-a putut, însă, să repare neghioaba hotărîre a ministrului și viticultura Dobrogei a fost obrocită sub potențialul ei minim, în tot timpul stăpînirii burghezo-moșierești. În ultimul deceniu și mai cu seamă în ultimii doi ani ea a înregistrat progrese imbucurătoare. După Consfățuirea pe țară de la Constanța a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii, viticultorii patriei noastre, deci și cei dobrogeni, au avut în vedere sfatul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej care arăta în Expunerea sa că „în întreaga acțiune de refacere și extindere a viticulturii trebuie să avem în vedere dezvoltarea viticulturii pe baze moderne, la nivelul științei și practicii înaintate”.

În ultimul an, viticultura Dobrogei a materializat în mod simțitor acest îndemn. Dovada aceasta a fost făcută și la concursurile internaționale.

Peste foarte puțini ani viticultura Dobrogei va zîmbi în salbe de milioane de ciorchini, de la litoralul Mării pînă la malul Dunării. „Lacrima lui Ovidiu”, cum obișnuiesc să numească localnicii vinul dobrogean, va purta faima patriei peste toate meridianele lumii.

AURUL ȘI SOARELE DIN STICLĂ

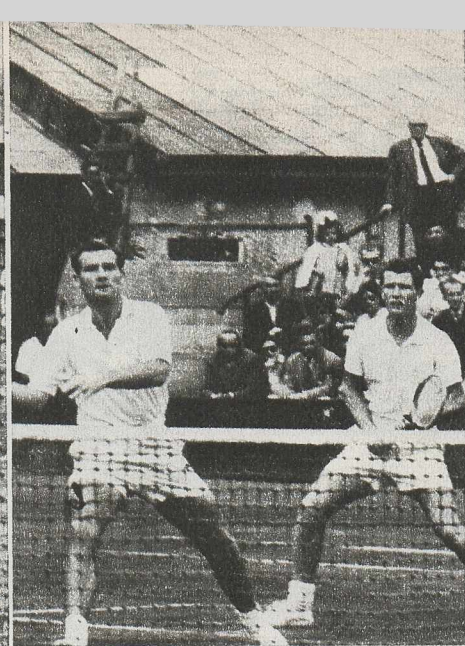
Atunci cînd se vorbește de un vin ca untdelemnul, oamenii obișnuiesc să spună: asta e de vîrsta bunicii. La Murfatlar, vinul cel mai tînăr, indiferent ce nume poartă — Tămîioasă romînească, Băbească neagră etc., etc. — are grosimea și alunecșul

Salbă
de ciorchini
de la Dunăre
la mare

de George CIUDAN

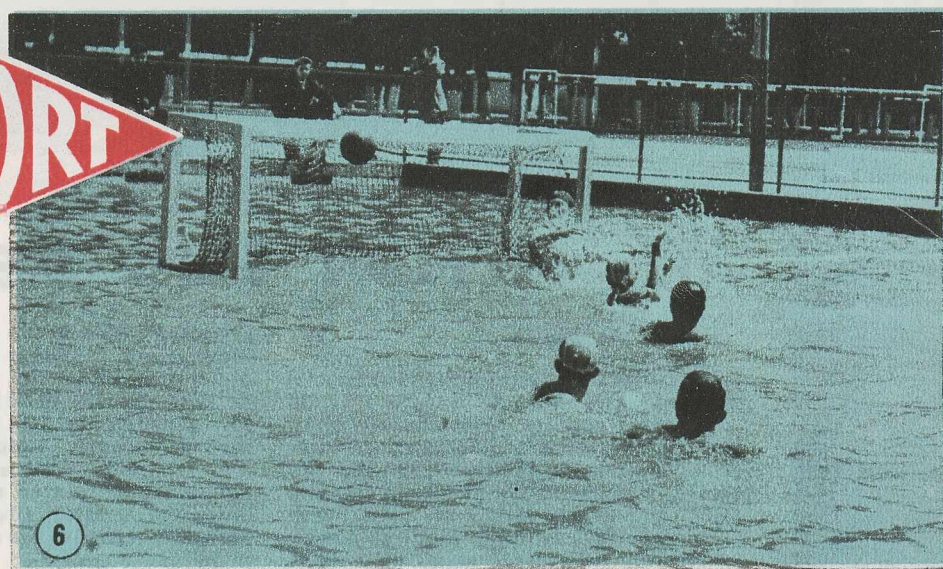
Fotografia de E. DASCĂLU

SPORT

TENIS. Timp de trei zile, terenul „Progresul” din Capitală a găzduit întâlnirea de tenis dintre reprezentativele R.P. Române și Noua Zeelandă, contând pentru Cupa Davis. Reprezentativa țării noastre a reușit un răsunător succes, eliminând echipa Noii Zeelande — cunoscută pe plan internațional prin valoarea sa — cu 3-2. Victoriile hotărâtoare le-a adus ultima zi a întrecerii, fiind Gh. Viziru și Ion Țiriac și-au depășit net adversarii, pe Lewis Gerrard și, respectiv, Mark Otway. Obținând victoria, reprezentanții noștri s-au calificat în turul III al acestei competiții mondiale, în care vor întâlni echipa Franței.

În fotografie: cei doi autori ai victoriilor de duminică: Gh. Viziru (stînga) și Ion Țiriac (dreapta). În centru — cei doi adversari ai reprezentanților noștri: jucătorii neozelandezi Mark Otway și Lewis Gerrard.

GIMNASTICĂ. Campionatele de gimnastică ale R.P.R. Fotografiile 1 și 2 surprind pe Gh. Tohăneanu și Elena Teodorescu în timpul evoluției lor, la săritură și sol.

MOTOCICLISM. Prima întrecere motociclistă de viteză pe circuit s-a desfășurat duminică în Capitală. În fotografia nr. 3, un aspect din timpul concursului.

FOTBAL. Iubitorii de fotbal bucureșteni au asistat duminică pe stadionul „23 August”, la desfășurarea cuplajului dintre echipele: Progresul-Jiul Petroșani 4-2 (3-1) și C.C.A.-Steagul Roșu Orașul Stalin 1-0.

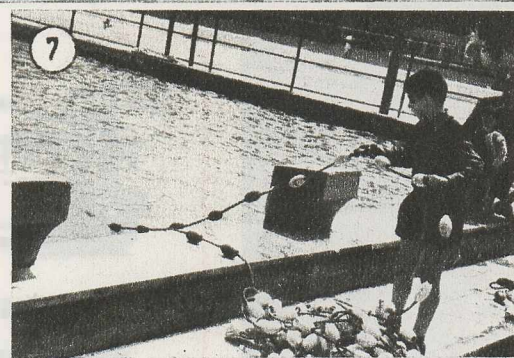
Fotografia nr. 4: cu toată intervenția lui Mîndru, Cosmoc (Jiul) trimite mingea în poarta Progresului.

Fotografia nr. 5: în repriza secundă a fost nevoie de multe intervenții din partea lui Toma pentru ca C.C.A. să-și păstreze superioritatea.

NATAȚIE. Inotătorii pasionați vor învidia pe cei ce au fost surprinși în imaginea nr. 6 de obiectivul aparatului fotografic. Au și motive! Ștrandurile nu au fost încă deschise și, totuși, aceștia sînt în apă, evoluind (duminică trecută) în bazinul încălzit de la ștrandul Tineretului (Fază din meciul de polo dintre C.C.A. și Știința-Cluj).

tubeste în aceeași măsură înotul și jocul pe apă. Nu a fost încă „selecționat”... Speranțele îi îndreptățesc să nu se descurajeze. De aceea ajută cu toată „forța” la pregătirea „terenului” pentru polo. Apoi va privi cu atenție lupta pentru balon și-i va încuraja cu tot elanul pe jucătorii preferați (foto 7).

ZIUA ATLETISMULUI ȘCOLAR. Trei stadioane din Capitală au găzduit duminică dimineața întreceri de atletism și volei în cadrul Zilei atletismului școlar. În fotografia nr. 8, fază din meciul de volei dintre echipele Școala sportivă nr. 1-Voința.

Fotografii de Dan BIRLADEANU, Romulus SCURTU și A. MIHAILOPOL

MAI SUS DE BARIERĂ

(Urmare din pag. 6)

pomicultură pe care o ținea inginerul Pandelex Alexandru de la secția agricolă a Sfatului popular al raionului Lenin. Elevi: tovarășii Pîrvu Șerban, președintele comitetului de stradă, Zdrăilă Nicolae, Pantaze D-tru și tinerii Dănăilă Gh., Manolache Mihai și alții. Scara rezemată lângă unul din plopi și pompa carosabilă de stropit plină cu soluție

„Nicotox“ sînt într-o oarecare măsură lămuritoare. Asistăm de fapt tot la o acțiune obștească, obiectivul fiind de data aceasta pomii din fața blocului, năpădiți de acel nemilos vrăjmaș care se cheamă „omida plopului“.

În aparență e o acțiune mărunță, neînsemnată; din ea se desprinde însă dragostea acestor tovarăși pentru aspectul cartierului lor drag.

Vorbeau alaltăieri-seară doi tineri îndrăgostiți:

— Atunci, pe mîine-seară! Și tot aici la noi, în parcul cel nou. La Pece-neaga...

Într-o stație de tramvai, mai încolo, cam prin dreptul noului șantier din Calea Rahovei, un prichindel dintr-o IV-a îl trăgea pe taică-său de mîină:

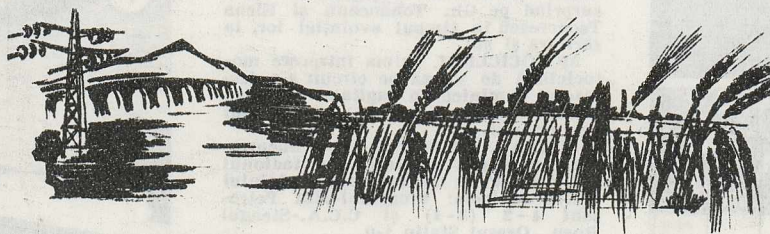
— Este că de la anu' mă dai să-nvăț aici, la școala asta nouă? Ce, nu?...
.....

①...umbră de tei, bănel pentru odihnă, ronduri de cana și begonii... A fost vrecdată maldan pe locurile astea!

② Nu, nai! Nu cred c-ați ghicit. Nu e vorba de o joacă nevinovată. E vorba de cartierul lor. De parcul lor.

③ Tovarășa Margareta Lazăr de pe Vlcina. Uitați-vă bine la eal Muncăște cu eian adevărat... tîneresc!

④ Au venit cetățeni și din alte cartiere. Ajustorai Costică Ioan de la întreprinderea „Prototip“.

AI. JEBELEANU

DOVESTE NOUĂ

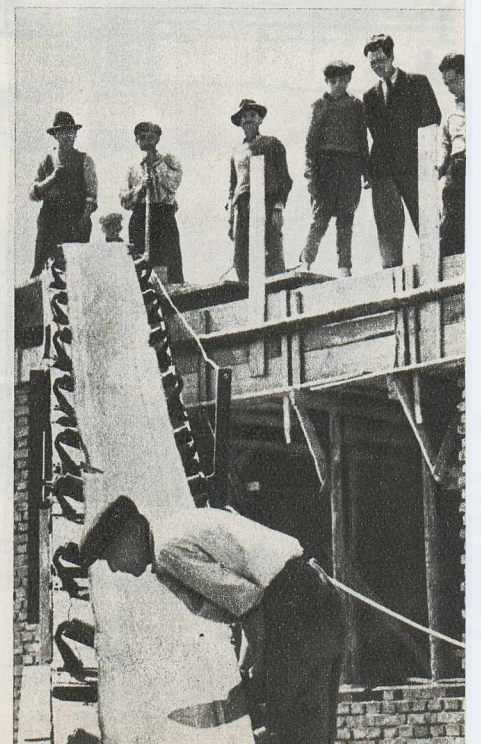
Ca o molimă neîndurătoare se-ntîndea apa pe cîmpie,
Mușca din coaja ogoarelor sau se tăvălea pe covoarele verzi
Alerga prin neliniștitele noastre livezi,
Legănindu-și, țarpe bălos, spinarea-argintie...

Balaurul a fost ucis nu de spada fermecată a lui Făt-Frumos,
Prietenii din fabrici și din colective l-au tăiat capetele —
toate șapte,

Iar soarele, toamna, cînd a coborît, ca frunzele, jos,
Balaurul, zvîrcolindu-se, a trecut în nesfîrșita lui noapte.

Lanurile tinere ar vrea oare să ne vorbească
De se ridică spre buzele noastre, drept?
Parcă le-a crescut și lor inimă omenească
Și ne mulțumesc, lipindu-ni-se de piept.

Banda rulantă a fost instalată. Peste cîteva momente betonul gata preparat va „descinde” singur la ultimul planșeu. Se vede cu cîtă nerăbdare este așteptat betonul sus, pe planșeu, de către inginerul Teodor Dumitrescu (primul din dreapta) — controlor de calitate din partea I.C.M.-ului, grupul 3 șantiere.

ÎN JURUL GLOBULUI

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

EXPLOZII PAȘNICE

Bun cunosător al explozivelor, ca unul care este veteran al armatei chineze de eliberare, Li lu-ciu-an a propus autorităților locale să i se permită să fabrice, cu mijloace proprii, o cantitate de explozibili. Concetățenii săi — locuitorii ai județului Pinhu — s-au mirat de preocuparea lui și i-au întrebat ce are de gând. Li lu-ciu-an i-a invitat pe ogor. A înșirat pe un hectar 3.000 de pachetele cu explozivi, a dat foc și, în câteva secunde, cutremurul exploziei a scos la suprafață, de la aproape o jumătate de metru adâncime, pământ gras și roditor, numai bun pentru grăpăt și semănat. Astfel a luat ființă o nouă metodă de arătură, pe care locuitorii din județul Pinhu au început să o aplice în mod curent.

SOARELE SE SUPUNE ȘTIINȚEI

Am arătat la timp, prin revista noastră, cum în Uniunea Sovietică se fac numeroase experiențe pentru captarea și folosirea pe scară largă a energiei solare. Fizicianul sovietic acad. Ioffe a declarat recent că în U.R.S.S. e posibil încă de pe acum să se construiască centrale electrice solare cu un randament considerabil. Pe de altă parte — după cum a arătat savantul sovietic — folosirea generalizată a „termoelementelor“ bazate pe captarea energiei solare va permite ca temperatura acestora să se regleze automat, așa cum se reglează temperatura corpului uman.

AURUL CONTRA CANCERULUI

Chirurgul cehoslovac Josef Pavrosky a descoperit o nouă metodă de luptă împotriva cancerului. Se știe că glanda hipofiză joacă un rol important în apariția și evoluția anumitor tipuri de cancer. Medicul cehoslovac a constatat că, dacă introduce în glanda unui canceros, cu ajutorul unui pistol chirurgical, un mic grăunte de aur, funcțiile ei nefaste încetează, suprimând durerea și prelungind viața.

100.000.000 IMAGINI PE SECUNDA

Ați citit bine: o sută de milioane de imagini pe secundă au realizat niște ingineri din Leningrad, care au pus la punct un aparat în stare să filmeze, cu viteză foarte mare, diferite procese fizice. Imaginea nu este fixată pe o peliculă, ci pe plăci. Viteza este obținută cu ajutorul unui sistem complex de oglinzi pivotante și al unui sistem optic format dintr-un mare număr de lentile. Ulterior, imaginile prinse pe plăci sînt proiectate pe un ecran și apoi filmate pe o peliculă obișnuită.

O NOUĂ METODĂ PENTRU CONSERVAREA ALIMENTELOR

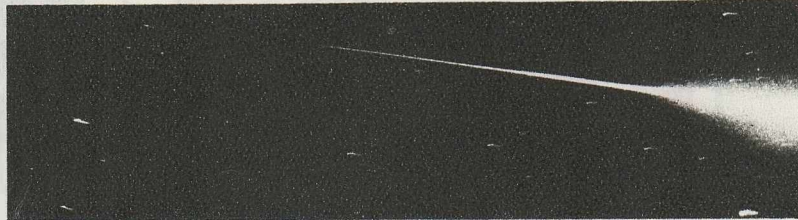
Intr-unul din laboratoarele pentru cercetarea radiațiilor ionizate, din Republica Cehoslovacă s-au făcut experimentări reușite în privința folosirii radiațiilor la prelungirea duratei de conservare a alimentelor. Cercetătorii care studiază această problemă au constatat că, prin tratarea cu radiații ionizate, dispar atît paraziții cît și germeii putrefacției din orice carne, se dezinfectează perfect cerealele și se înlătură germinația cartofilor. Firește că noua descoperire promise aplicării mult mai vaste în domeniul conservărilor, ca și în acela al dezinfectărilor.

BICICLETA ZBURĂTOARE

După motocicletă și scuterul aerian, construite pe principiul elicopterelor ușoare și experimentate cu destul succes atît în Uniunea Sovietică cît și în alte țări, iată că și-a făcut apariția „bicicleta zburătoare”. Inventată și prezentată într-o emisiune de televiziune de tehnicianul sovietic Nikolai Kamov, încă de anul trecut, bicicleta zburătoare este cel mai ușor și mai simplu tip de elicopter realizat pînă azi. Construită aproape în întregime din materiale plastice ușoare, ea poate zbura cu ușurință printre clădirile unui oraș, printre copacii unei păduri, la cîțiva metri deasupra solului sau la sute de metri. Partea intr-adevăr senzațională este că rotorul nu mai e acționat nici de motor, ci de un sistem de angrenaje cu pedale. Cei care o experimentează acum se gîndesc totuși la un motor minuscul care să fie folosit la decolări strict verticale și în momentele cînd conductorul obosește pedalînd.

STACIA MOBILĂ DE BENZINĂ. Cisterna, cu o capacitate de 3.500 l, a fost fixată pe șasiul unui autocamion „Star 20” și înzestrată cu un distribuitor obișnuit de benzină. Stația mobilă, oprită la intersecția unor drumuri din voevodatul Wrocław (R.P.Polonă), este de un real folos celor cărora li s-a terminat benzina și mai au de parcurs pînă la depozit cale lungă.

UN BOLID-METEOR a fost observat nu de mult în Cehoslovacia, deasupra regiunii Pribram (Boemia). Rarul fenomen a putut fi fotografiat.

„CUMB” este numele noului aparat electronic, realizat în U.R.S.S., cu ajutorul căruia se poate face automat controlul celor mai complicate procese biologice din oțelării. Aparatul recepționează și înregistrează automat pește și semnalizări ale cuptoarelor elec-

RECEREA CU ARCUL reprezintă unul din sporturile tradiționale din R.P. Chineză. Iată o echipă feminină în stadion din Uhan.

ÎN DECURSUL UNEI SINGURE LUNI, în Berlinul occidental au dat faliment 31 de firme comerciale, printre care fabrica de articole metalice Ed. Sommerfeld (în fotografie), întreprinderea de cofraje pentru industrie Kurt Hatzenberger, fabrica de articole metalice Kurt Schröder etc. Iată ce se ascunde dincolo de vitrina „prosperității” vest-berlineze.

VIORI DIN LEMN VECHI DE... 3.000 DE ANI. Nu de mult, cu prilejul unor săpături arheologice, a fost dezgropat în U.R.S.S. un pin care, după ce a trăit 120 de ani, s-a păstrat apoi sub pămînt timp de aproximativ trei milenii. Muzicianul armean Șaghen Musaelian, un bun constructor de vioară, a realizat din lemnul acestui pin 6 vioară de calitate excepțională, asemănătoare celor făurite de măștrii italieni în secolele XVI—XVII.

SA SE ÎNVĂȚĂ NOTELE... Pentru a face mai atractivă învățarea notelor muzicale de către copii, profesorii la Școala elementară de muzică din Budapesta au conceput acest original portativ.

REDACȚIA: București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10 Int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”

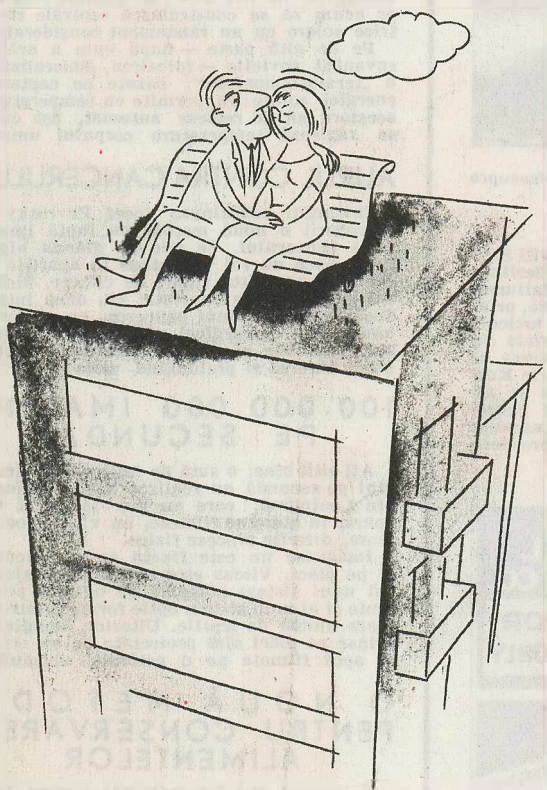
- Cum, dragă, și bărbații au purtat coadă de cal ?!

Desen de Moria ȘTEFĂNESCU

Capitalistul: E curios, totuși: cu cât încerci să-l ascunzi cu atât devine mai vizibil!

Desen de Șt. MUNTEANU

- Draga mea, se pare că vor construi un bloc pe locul acestui scuar...

Desen de Harry GUTTMAN

UMOR

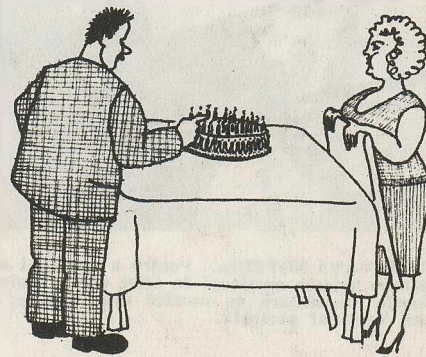

- Aaaa!!! Uite și defectul!!

Desen de PAVEN

Desen de NOVAC

Ea: Cine a scos 6 lumânările?
El: Eu, dragă, pînă pleacă musafirii!

Desen de L. LIVADARU